

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Lời Tựa

“Hiện hữu phải là một sự hiện diện,” không biết triết gia nào đã có tư tưởng như thế, nhưng tư tưởng ấy dưới một khía cạnh nào đó đã cho con một cảm nghiệm thật mạnh mẽ trong cuộc sống. Nếu cuộc sống này xuất hiện như một pho tượng vô hồn thì nó chẳng có ý nghĩa lớn lao gì, thế nhưng nếu sự hiện diện của chủ thể bằng cả con tim và sức sống của tuổi trẻ thì thật sự nó đang hiện hữu một cách đích thực.

Những Nẻo Đường Hoan Ca, là những chuỗi ngày sống của anh em chúng con trên mảnh đất Chư Sê Gia Lai. Với sự hiện diện để trở nên ánh sáng, trở nên muối, và men của người môn đệ Chúa, con nhìn thấy được các anh em cháy hết mình với bổn phận của mình. Chúng con đang gieo những giọt mồ hôi để góp thêm màu xanh nơi núi rừng Cao Nguyên, trong âm thầm Cầu Nguyện và Lao Động.

Những Nẻo Đường Hoan Ca, là những nốt nhạc không ngừng dâng lên Thiên Chúa lời ca tụng, cảm tạ trong muôn ngàn ân huệ mà Chúa tặng ban cho con cái Ngài. Lời hoan ca đó

Những Nẻo Đường Hoan Ca

xuyên suốt những chuỗi ngày lao công, những hy sinh và cả những thao thức đem ơn cứu độ của những người tận hiến phục vụ cho Nước Trời.

Những giòong lưu bút dưới đây, không nhằm thiết lập một quyển biên kỷ đúng nghĩa, nhưng chỉ lưu lại những hình ảnh, cảm xúc và tâm tình trong con mắt của riêng con về một hành trình ngắn hạn trên miền đất Chư sê. Những gì con diễn tả sau đây, cũng chỉ nói lên một phần nào đó trong sinh hoạt thường ngày trên mảnh đất thân yêu này. Qua cuộc sống hy sinh của anh em, con muốn lồng vào đó những cảm xúc, những thổn thức của chính mình, để nhờ đó con khám phá ra ý nghĩa của đời mình trong những chuỗi ngày đã qua, và cùng anh em con dâng lên lời tán tụng Thiên Chúa.

Người Bộ Hành

Mai Đăng Minh

Ngày 24/6/2013

Những Nẻo Đường Hoan Ca

*Gian khó nào rồi cũng sẽ qua thôi
Vì phía trước có Người đang vẫy gọi
Chân ta bước giữa mùa vàng lúa mới
Tình yêu làm nước mắt chảy... thành thơ.
(Lm: Giuse Thanh Lợi)*

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Con muốn viết mỗi ngày những giòng tâm tư của cuộc sống trên mảnh đất thân yêu mà con cảm nghĩ rằng nó như đang đi song hành với con giữa cuộc đời. Mảnh đất Chư sê không nghĩ mà tới, xa xôi mà thân quen, con tìm đến với nó hay chính ngay trong cái duyên đã có cuộc hẹn hò này. Thôi thì cho là con với mảnh đất này có một chút duyên ngay khi cuộc sống tiếp nối.

Lần thứ hai con trở lại Chư Sê, vẫn con đường gập gềnh đó, vẫn những ngôi nhà rồng chạy theo dọc những hàng cây xanh trên triền dốc giữa đồi núi lưng chừng, nhưng cảm giác không như ngày hôm nao, mà thay vào đó là cảm giác thật mới lạ theo tâm thức suy tư nơi con. Bước xuống mảnh đất Chư sê con tìm thấy được con người giản dị thật sự trong con. Những cánh đồng và màu xanh của núi rừng cho con tìm về với con người thiên nhiên. Chắc chắn rằng, con sẽ học được những bài học nơi chính trong màu xanh núi rừng và dòng sông uốn khúc. Con sẽ tìm thấy khát vọng hòa tan nơi thiên nhiên và con tìm bừng cháy trong con.

Những Nẻo Đường Hoan Ca

*Tìm về Chư Sê nơi hoang vắng
Xa xa tiếng hót trong rừng thẳm...
Con lặng thầm nghe khúc hòa tấu
Trong tiếng suối reo dưới khe sâu
Bao phủ quanh con hoa trinh nữ
Đan quyện muôn màu vẽ tranh thu.*

*Con nhìn xa thẳm một màu xanh
Tươi trẻ hồn nhiên như chim anh
Nhảy nhót vui thích với ánh nắng
Mộng ước hóa mình tựa sao băng.*

Con không biết bao giờ nơi mảnh đất này chính thức là một nhà Dòng theo đúng nghĩa của nó, nhưng với con đây như là ngôi nhà của con, của Cộng Đoàn con. Khi đặt chân xuống mảnh đất này, con vui sướng và hy vọng rất nhiều. Có thể niềm vui từ quê hương trong những ngày về thăm quê lại kéo theo niềm vui khi đặt chân lên đất Chư Sê. Nhưng chắc chắn một điều rằng, hạnh phúc đời tu cho con cái

Những Nẻo Đường Hoan Ca

nhìn lạc quan và yêu đời trong mọi hoàn cảnh. Nói như thế không phải là con không có cảm giác vui riêng khi đặt chân đến mảnh đất này, nói khác đi mảnh đất Chư Sê thật đáng yêu và đẹp biết là dường nào.

Lời nguyện: *Lạy Chúa Giêsu! Con cảm ơn Chúa đã cho con một dịp về thăm quê trong tình yêu thương của mọi người. Xin Chúa đoái thương và ban ơn cho những ai xin con cầu nguyện. Đặc biệt, xin cho cha xứ con hoàn thành những dự định mà ngài đang khởi sự, và cho giáo họ con có phương tiện để xây nhà thờ. Xin Chúa nâng đỡ cho anh em chúng con trong chuyến công tác này và xin Chúa chúc phúc cho mảnh đất Chư Sê. Con cảm ơn Chúa!*

Toàn cảnh của đất Cộng Đoàn

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Căn nhà này đã có từ trước khi Cộng Đoàn hiện diện..

Mặc dù cảnh vật ở đây làm cho con yêu thích, nhưng không vì thế mà con lãng quên đi một tâm tình đã gắn bó trong con, đó là tình cảm của anh em chúng con. Thật hạnh phúc dường nào khi ở nơi xa vắng này mà lại gặp được những người anh em của mình. Lớp chúng con lên đây không phải là lớp duy nhất trong đợt này, nhưng đã có lớp dưới chúng con đang chờ đón chúng con. Sở dĩ con biết được là anh em đang mong mỗi gặp chúng con, là vì tình cảm chúng con dành cho nhau thường ngày không khác gì là anh em ruột, và chính con cũng mong mỗi để gặp được anh em đó. Vậy mà đã gần một năm anh em mới gặp lại nhau chính thức, dù ở một nhà nhưng vì công tác và

Những Nẻo Đường Hoan Ca

phải đi học nên ít thời gian để gặp nhau. Lớp chúng con gồm 8 người, còn lớp anh Phanxico Bão gồm 7 người. Anh hai là Phanxicô Bão, anh ba là anh Phanxico Cần Trình, anh Tư là anh Giuse Đàn, đến anh Louis Gonzaga Tyang (Tiến), anh Ouen Khán, anh Giuse Tân, anh Henricô Duyệt. Ngoài các anh em đó ra, thì con cũng nóng lòng mong gặp Cha Cự Bê Trên là người đáng kính đối với chúng con, rồi Cha Emmanuel Triệu Vĩnh, là người vui tính và hay đùa; đặc biệt là Thầy Titus, một người luôn mang tiếng cười cho mọi người và là người kỳ cựu nhất ở đây. Con không thể không nhắc đến một người đầy tài năng và rất cao to, đó là thầy Thông Giáo, một ca trưởng có tài và là một tay đàn cừ khôi, đặc biệt thầy là người dẫn dắt chúng con trong việc hát và đàn; đợt này thầy được cử lên để giúp anh em trên này trong việc học nhạc và để cộng tác trong việc xây dựng cộng đoàn trên này và cuối cùng là thầy Biển Đức. Các nhân vật mà con giới thiệu ra đó đều là những con người con may mắn được sống chung và gần gũi, vì nơi các đáng phát ra một sức sống đầy ấn tượng.

Như con đã nói, chúng con mong mỗi bao nhiêu để gặp các anh em đó thì các anh em

Những Nẻo Đường Hoan Ca

đó càng mong mỗi chúng con bấy nhiêu. Giây phút gặp gỡ chẳng khác nào giây phút từ mặt trận trở về, lòng đầy hoan hỷ và vui nhộn. Điềm ẩn tượng nhất để con khẳng định rằng anh em chờ đợi chúng con là, tất cả chỗ ở của chúng con đã được dọn sạch và trên bàn ăn trưa có những món đặc biệt, dù chợ xa nhưng anh em đã sẵn sàng tiếp đãi chúng con. Trong các món được dọn lên bàn thì món Trai xào sả là hấp dẫn hơn cả. Hấp dẫn không chỉ về hương vị và thịt của nó, nhưng còn hấp dẫn bởi những lời kể của anh em về sự vất vả để bắt được Trai. Con thì không lạ gì về con sông sau vườn Nhãn của khu đất của chúng con, vì chính đợt trước con lên thì con cũng đã tắm lội, bắt cá ở đó rồi, nhưng bắt Trai thì con chưa biết. Nghe anh em kể rằng: nghe tin chúng con lên thì chiều hôm qua thầy Titus đã cử ba bốn người đi bắt Trai. Con Trai đợt này khá nhiều, nó nằm sâu dưới bùn. Anh em lấy chân dậm một vài khu vực con Sông, vì thời gian không nhiều nên anh em dậm vừa ăn chứ không dư. Dậm Trai thì vui nhưng vất vả, vì mùa này nắng nên phải ngâm mình suốt buổi chiều dưới nước, nên da bị rám nắng. Chúng con vừa ăn, vừa nghe kể lấy làm cảm động, nhưng cũng thú vị lắm, vì đó cũng là

Những Nẻo Đường Hoan Ca

niềm vui mà anh em dành cho nhau. Ngoài món Trai, thì món cá chiên giòn cũng khá đặc sắc. Món cá này cũng do bàn tay anh em kéo lưới mới có. Cũng trên dòng sông đó, anh em đã tận dụng tất cả nguồn lương thực thường ngày; tôm, cá, Trai, ốc... nói về đánh cá thì không thể không nói về thầy Titus, một tay thả lưới nhuần nhuyễn. Thật sự con sông đó thì ai cũng có thể thả lưới được, nhưng thầy Titus thì nhiệt tình hơn, hy sinh chịu khó để anh em có cá mà ăn. Thầy là người quản lý, với lại thầy có sức khỏe và sức chịu đựng tốt hơn anh em, nên thầy thường gánh những việc nặng nhọc như thế. Ăn hết những món trên bàn dọn ra, chúng con hớn hởi và thích thú với những gì vừa được anh em kể lại về cuộc sống trên này, nhất là những trải nghiệm về nghề đánh bắt. Nghe những chuyện hy sinh vất vả của anh em, con càng xiết chặt mối tình đệ huynh bấy nhiêu, nhất là muốn xông pha vào công việc liền để cùng anh em nếm cảm hương vị mệt nhọc của anh em. Tuy rằng, anh em phải làm việc vất vả, và nhìn những khuôn mặt đen nhám, nhưng con cảm được sự vui vẻ, yêu thích hy sinh nơi anh em.

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Thầy Titus mới đi đánh cá về

Anh em cùng nhau kéo cá và bắt Trai

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Thật là tình anh em một nhà, không gì có thể sánh được giây phút gặp gỡ nơi rừng sâu, nước ngọt này.

Ngọt ngào tốt đẹp lắm thay

Anh em được sống vui vầy bên nhau

Ngọn lửa của tình yêu anh em dành cho nhau sẽ làm bớt đi sức nặng của công việc, đó là điều chắn chắn, không chỉ về số đông san sẻ công việc, nhưng niềm vui sẽ san bằng gian truân. Thế là từ đây chúng con sẽ cùng nhau sát cánh để sẻ chia ngọt bùi cay đắng; bao gánh nặng lại có thêm một cánh tay để đưa ra và bao gian truân lại thêm một bờ vai để đỡ nâng. Con được sống với anh em là điều con vui thích, vì chính anh em làm cho cuộc sống của con thêm ý nghĩa hơn. Tạ ơn Chúa đã gửi đến những người anh em này để cùng con bước đi trên quãng đường dài.

Chút suy tư: *Chúa nói cũng hay; nếu ai bỏ nhà cửa, anh em, cha mẹ mà đi theo Ngài thì sẽ được gấp trăm đời này và cả đời sau. Lúc đầu mới nghe thì thấy không được thực tế và tin tưởng cho lắm, nhưng khi đi theo Ngài rồi mới ngộ ra lời hứa của Chúa là sự thật. Không chỉ mình đánh mất đi những người thân của mình, mà ngược lại Chúa cất dành*

Những Nẻo Đường Hoan Ca

cho mình; qua việc Ngài thay mình để lo lắng cho những người thân của mình. Càng thấy rõ hơn nữa, là khi theo Ngài mình được sống trong một đại gia đình dòng tu. Được hưởng biết bao nhiêu là ân lộc mà Chúa gửi đến qua người này người kia. Nhất là là được che chở dưới sự yêu thương của cả một Cộng Đoàn.

Anh em cùng quay quần bên người Cha chung

Lời nguyện: *Lạy Giêsu yêu dấu! Xin Chúa thêm sức khỏe cho các cha và anh em, để cha và anh em đủ sức chu toàn nhiệm vụ cộng đoàn giao phó. Xin Mẹ Maria cho anh em chúng con luôn yêu thương nhau và luôn vui tươi trong đời sống đan tu.*

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Một ngày mới bắt đầu, và con không ngạc nhiên gì lắm, vì con biết mục đích của chúng con lên đây là để làm gì. Đó là một hành trình trên đất Chur Sê với những ngày lao tác trong những công việc đồng áng. Nói thật nhé, con sinh ra không phải là con nhà nông, đó là điều may mắn theo như riêng con nghĩ cho con, và được vào dòng Thiên Phước cũng là nơi con thích nhất, có nhiều điều lý thú nhưng không phải làm đồng áng là điều lý thú nhất (hihihi). Con nói như vậy, không phải là ghét nhà nông nhưng để thấy được rằng cảnh nhà nông khổ cực và vất vả, con cảm thương cảnh bán mặt cho đất, bán lưng cho trời; qua đây con cũng cảm ơn những giọt mồ hôi đã đổ xuống trên mảnh đất cần cỗi để cho con hạt gạo sống qua ngày (con cảm ơn các Bác nông dân). Tuy rằng công việc đồng áng vất vả và không hứng thú gì cho con, nhưng giả như đi tu mà Chúa muốn con làm đồng áng trong môi trường ơn gọi này thì cũng sẵn sàng tiếp nhận, vì trước khi đi tu con hứa với Chúa là bất cứ việc gì con cũng làm miễn sao con được bền vững trong ơn gọi. Những gì con nói trên, Mẹ cũng đã đoán được một phần nào công việc chính trên đất Chur Sê Dòng con rồi phải không? Nghề nông vẫn là

Những Nẻo Đường Hoan Ca

nghề chính, còn các công việc khác thì con sẽ kể trong những ngày sau nhé.

Một ngày mới trong ánh dương bừng sáng, lan tỏa những tia hồng chiếu rọi cả khung trời Tây Nguyên. Con hòa mình vào trong ánh dương của một buổi ban mai bắt đầu. Những công việc đang chờ con ngoài đồng, ngày đầu tiên chúng con được chia làm cỏ cho cây bắp. Bắp sau gần hai tháng đã cao được tám mươi phân, nó rất tốt và có hứa hẹn một mùa bắp bội thu, nhưng dưới hàng gốc bắp thì cỏ um tùm mọc khắp mọi nơi. Nếu không làm cỏ thì sức sống của bắp sẽ yếu đi và sâu bọ sẽ có cơ hội làm hư bắp. Chính vì mối nguy hại của cỏ như thế nên chúng con ra sức và tăng thêm số lượng người để tiêu diệt tận gốc cỏ, đó cũng là nguyên nhân mà chúng con có mặt trong chuyến hè này.

Đúng như con đã nói, bước qua từng dãy nhân bóng mát và thẳng hàng, con tiến tới cánh đồng thênh thang toàn là bắp và một số cây rừng, cũng như cây ăn trái nhiều năm. Trên tay con là một cái quốc, vai trò của nó là giúp con làm sạch cỏ. Ngày đầu tiên đi làm gồm có 8 anh em, anh trưởng nhóm là thầy Biển Đức. Chúng

Những Nẻo Đường Hoan Ca

con đi làm lúc 7 giờ cho đến 10h15 là nghỉ, để về đọc kinh sách và giờ sáu.

Thế là một bụi cỏ đầu tiên đã được nhổ lên, nó không vui chút nào khi phải gặp phải lưỡi cuốc của con, vì lưỡi quốc của con rất sắc mặc dầu con chưa quen làm nhưng cũng đủ để nó phải bái phục và chịu thua. Anh em chúng con làm việc rất hăng, quyết tâm tiêu diệt mọi thứ cỏ dại, không để vương vấn hay nuôi tiếc dù là rễ của cỏ. Chúng con thi đua nhau làm và kiểm tra ai làm sạch hơn, thật là những chàng trai khéo léo, những bàn tay không thể chệch vào đâu được, đi tới đâu là sạch cỏ tới đó, tuy nhiên, riêng con thì khác, thật khu khờ và chậm chạp, đã làm chậm còn không sạch cỏ nữa chứ. Con không biết, tại sao mình làm chậm và thiếu sót vậy, hay con không nỗ lực tận sát tận căn của cỏ như thế anh em. Chắc từ lâu con đã yêu màu xanh của cỏ và con cũng đã mong ước trở nên một loại cỏ dại giữa giòng đời, trong tình yêu của Chúa. Khi con suy nghĩ như thế thì con lại thấy mình thật đáng tội nghiệp, vì cùng chung với một kiếp phũ phàng như cỏ sao? Thật! kiếp cỏ cũng thật phũ phàng, nhiều khi họ thích thì họ chăm sóc và đưa nó lên để chưng diện và làm đẹp cảnh quan, còn khi không ưng thì họ

Những Nẻo Đường Hoan Ca

muốn tiêu diệt tận gốc mà không thương xót. Thế nhưng, cái hay của cỏ là biết chấp nhận số phận và không kiêu sa khi gặp may mắn, cũng không than phiền khi gặp đau khổ, vẫn âm thầm và mang sức sống mãnh liệt trước bão táp mưa sa. Thiên Chúa thật công bằng khi Ngài đặt để mỗi thọ tạo của Ngài đúng theo giá trị và sức chịu đựng của chúng. Con muốn trở nên cỏ dại là vì thế, cái hay, cái đẹp chỉ để phục vụ, và cam chịu số phận của mình, nhưng lại mang trong mình sức sống mãnh liệt để vươn lên. Ý tưởng miên man của con khi tiếp xúc với cỏ dại là thế, nhưng khi quay về thực tế thì con phải chấp nhận một nhiệm vụ phải hoàn thành và hoàn thành xuất sắc; đó là làm cho sạch cỏ. Thôi thì trong các điều tốt nên chọn điều tốt hơn, dù cỏ mang lại màu xanh mát mắt, nhưng đòi bấp lại là phần chính kinh tế của Cộng Đoàn nên phải chăm sóc bấp thật tốt để làm lợi cho Cộng Đoàn chứ. Từ những suy nghĩ thật là chính đáng con ra sức làm thật sạch cỏ, và đúng thật, sau một lúc làm miệt mài thì chúng con đã quét sạch nguyên cả một khối lượng cỏ. Nhìn đồng cỏ nằm la liệt trên cánh đồng, chúng con ai ai cũng vui tươi và hài lòng với sức mình bỏ ra.

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Chút suy tư: Thật là mâu thuẫn, cỏ cũng là cây, bấp cũng là cây; tại sao phải tiêu diệt cỏ đi? Chẳng lẽ cỏ không có ích gì hay sao? Chính Chúa đã khẳng định là mọi loài Ngài tạo nên đều tốt đẹp mà. Nếu là tốt đẹp thì sao con người ta lại tiêu diệt cỏ đi, vì nó cũng nằm trong thụ tạo của Chúa mà. Nhưng nếu không tiêu diệt cỏ thì cây bấp có lên được xanh tốt không, chắc chắn là không. Vậy thì nguyên nhân không phải là cỏ xấu mà do cỏ mọc không đúng nơi, đúng chỗ. Thiên Chúa dựng nên mọi thụ tạo đều tốt đẹp, vì mỗi loài đều có chỗ đứng của nó và vai trò khác nhau, nếu loài này bon chen với loài khác thì không còn đẹp, không còn tốt nữa rồi. Con cũng vậy, nếu con không đặt đúng vị trí cuộc đời con thì con chẳng có ích gì, như muối nhạt đi thì chỉ đổ ra đường cho người ta chà đạp. Con là một tu sĩ mà sống như người thế gian thì con sẽ bị nhỏ đi, sẽ trở nên người lộn xộn và vô ích mà thôi. Và nếu con sống bon chen với người khác thì con sẽ trở nên là kẻ vô duyên, tầm thường, chẳng xứng với môn đệ của Chúa.

Lời nguyện: Lạy Chúa Giêsu tình yêu! Con cảm ơn Chúa đã cho chúng con hoàn thành một phần việc đồng áng trong sự che chở của Chúa. Xin Chúa cho mọi người biết chu toàn bốn phận của mình, để xây dựng cuộc sống ngày mỗi tốt đẹp và bình an. Xin Chúa ban phúc lành xuống trên những người nông dân và cho họ

Những Nẻo Đường Hoan Ca

được hạnh phúc trong cuộc sống. Xin Chúa cho anh chị em con được bình an và có công ăn việc làm ổn định.

Vấn nạn cỏ dại là một nỗi băn khoăn, nhưng thời tiết nắng nóng lại làm cho chúng con phải nhức nhối, người lo lắng nhất là Thầy Titus, nhìn hàng bắp phải chịu sức nóng của thời tiết khắc nghiệt không ai mà không lo. Thế nhưng, với những nỗ lực bơm nước tưới cây của thầy Anphongsô và Thầy Bonaventura hàng bắp lại xanh lại và tươi tốt, trong đó công việc bón phân đạm của con và thầy Titus cũng thật đáng kể. Suốt cả một tuần chúng con cứ thay nhau làm những công việc cuốc cỏ và bón phân, cũng như tưới nước cho bắp.

Nói đến thời tiết khắc nghiệt, thì thật không thể nào mà không âu lo, vì đúng ra mùa này là giữa mùa mưa, vậy mà chúng con phải mong chờ mưa như mong chờ mưa xuân đến. Ngày này qua ngày khác, mà trời vẫn nóng cháy, vì nơi con ở nằm dưới một cái lũng nên gió làm ngơ không thăm hỏi thường xuyên đến chúng con, đúng là gió cũng có lúc hờ hững thiệt. Vì gió hờ hững nên mưa cũng phai nhạt không chịu ghé đến thăm nơi sâu thẳm này.

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Chúng con phải chịu sự nắng gắt thật mệt mỏi, tuy nhiên, nhờ có nguồn nước dồi dào từ cái giếng mà Viện Phụ và anh em mới đào, chúng con bớt phần vất vả, nếu ai đó nhìn cái giếng mới này thì không thể không tâm phục, nó to và kỳ công biết là đường nào. Từ những tảng đá khá to đưa từ trên núi xuống, chắc mỗi tảng đá to bằng một vòng tay người ôm, có những tảng đá thì phải hai ba người mới ôm được, tuy là to như thế, nhưng với sức người và ý chí thì Viện Phụ và các anh em đã hoàn tất công trình đồ sộ và ích lợi tuyệt vời đó. Chúng con không làm nhưng được hưởng. Thật tạ ơn Chúa, cảm ơn Viện Phụ và các anh. Chúng con sẽ ra sức làm việc đồng áng thật tốt để đáp lại kỳ vọng của Cộng Đoàn.

Chút suy tư: *Cuộc đời của con chẳng khác gì sự biến chuyển của thời tiết. Lúc thì mưa, lúc thì nắng và đôi lúc chẳng mưa chẳng nắng. Chúa có nói rằng; giả như người nóng thì nóng hổi đi, lạnh thì lạnh hổi đi, còn người cứ giờ giờ ương ương là Ta nhỏ người ra. Một chút khắc nghiệt cũng làm cho con phải than phiền, kêu trách; thế mà suốt cả cuộc đời con sống không ra mưa, cũng chẳng ra nắng, vậy mà Thiên Chúa vẫn kiên nhẫn chờ đợi con. Vẫn luôn tha thứ mỗi khi con phản bội. Ngài không chỉ tha thứ, mà còn dẫn con đến nguồn mạch tươi mát*

Những Nẻo Đường Hoan Ca

nơi Thánh Thể Tình yêu, vậy mà con không cảm được tình yêu của Ngài. Con vẫn còn thích củ hành, củ tỏi hơn là hạnh phúc mà Chúa dành sẵn cho con. Đã thế, khi con được hưởng những ân ban Chúa trao thì con xem đó như là một điều tất yếu phải có, mà không nghĩ đó là do bởi lòng thương xót của Chúa cho mình. Không một lời cảm ơn, một thái độ yêu mến.

Lời nguyện: Lạy Chúa! Trên nay nắng quá lẽ, chắc chúng con chịu không nổi rồi, nhất là ruộng bắp khô gần chết, xin Chúa ban thời tiết thuận lợi và chúc phúc cho công việc của chúng con. Cũng như xin Chúa an ủi những ai đang sống trong thiên tai. Nhưng xin cho chúng con biết chịu đựng nắng nóng để cứu rỗi các linh hồn. Tạ ơn Chúa.

Đây là cái Giếng Viện Phụ, anh em cùng đào.

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Con nói việc đồng áng, vì chúng con lên đọt này trúng vào mùa thu hoạch của nhãn, táo và sắp sửa lại bắp. Tổng số đất mà cộng đoàn chúng con có ở trên này khoảng gần hơn 30 mẫu, phần đa là cây nhãn khoảng hơn 2000 gốc nhãn, khoảng hơn 100 gốc táo và 2 đến 3 mẫu bắp, còn lại là đất hoang chưa khai thác. Chúng con đi làm ngoài đồng bằng xe đạp, nó là phương tiện nhẹ nhàng và thuận lợi để chúng con di chuyển khi phải đi làm, hay các công tác khác xa nhà. Viện Phụ đã tạo điều kiện tốt khi xin được 15 cái xe đạp để chúng con có phương tiện di chuyển, đỡ mất thời gian và tiết kiệm sức lực. Nhờ những chiếc xe đạp mà chúng con ra đồng nhanh hơn, không còn cảm giác xa. Chủ yếu chúng con tập trung nhiều ở ngoài đồng bắp, để lo cho nó trong thời gian trở bông. Còn về nhãn thì chúng con đang dự tính khoảng cuối tháng 8 là chúng con sẽ thu hoạch hết, dù thời gian này đã có một số chín nhưng rất ít, chúng con hy vọng những vườn nhãn lồng sẽ cho thu hoạch khá hơn. Dù hơn 2000 gốc nhãn nhưng tính số thu nhập thì khoảng hơn 200 đến 300 gốc là cho quả mà thôi, còn số còn lại không hy vọng gì, vì nó bị bệnh và không thể có trái, có lẽ tương lai chúng con phải chặt nó đi để sử

Những Nẻo Đường Hoan Ca

dụng vào việc khác tốt hơn. Nhân thì khá hơn một chút, còn tảo thì không khá thi lắm nếu chúng con không xịt thuốc sâu, vì tảo nhiều trái nhưng lại bị sâu ăn hết, tuy rằng phải đổi mặt với những khó khăn và hạn chế trên, chúng con vẫn quyết tâm cố gắng chăm sóc và làm mọi cách để có thể gặt hái được những gì chúng con hy vọng. Chúng con lên đợt này cũng để làm những việc đó và thêm công lực để khắc phục những tình trạng khó khăn.

Mỗi ngày chúng con làm 7 tiếng rưỡi, sớm 4 tiếng và chiều 3 tiếng rưỡi, thời gian còn lại chúng con dành cho kinh hạt và sinh hoạt khác. Con sẽ liệt kê thời gian của một ngày sống của chúng con như sau:

Buổi sáng: 3h45p dậy, 4h vào nhà nguyện suy niệm, 4h20p đọc kinh sáng, 4h45p thánh lễ; đọc kinh giờ ba; 5h45 là ăn sáng, 6h10 là học hành; 7h đi làm đến 10h 15; 10h 45p đọc kinh đêm và kinh giờ sáu, 11h30p ăn cơm, rồi đi ngủ trưa.

Buổi chiều: 1h15p dậy đọc kinh chiều; 1h45p đọc sách thiêng liêng; 2h15p đi làm đến 5h15p; 5h30 thì ăn cơm chiều; 6h10 thì vào suy niệm, lần chuỗi, đọc kinh tối; 8h đi nghỉ.

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Với thời khóa biểu giờ giấc như vậy, chúng con sẽ có một hành trình tưởng chừng như là lặp đi lặp lại và nhàm chán; nhưng không, mỗi ngày là một hành trình mới, một cảm giác mới và những thay đổi diệu kỳ. Tại sao con lại nói như thế? Vì mỗi ngày đều chung một khóa biểu như nhau, nhưng công việc khác nhau, các sinh hoạt có chút thay đổi và nhất là Lời Chúa luôn thay đổi mỗi ngày. Con sẽ đi theo trình tự từng cảm xúc, từng hành động và những biến chuyển xảy đến mỗi ngày.

Lời nguyện: *Cám ơn Chúa đã cho chúng con có được các loại hoa màu, xin Chúa đoái thương đến những người đang đói khổ và thất nghiệp. Xin cho họ tìm được cuộc sống ấm no. xin cho chúng con biết lợi dụng thời gian để mưu ích cho các linh hồn.*

Chúng ta hãy chúc tụng Chúa, tạ ơn Chúa, đó là tiếng chúc tụng của một ngày mới khi vừa thức dậy của luật dòng chúng con. Tạ ơn Chúa cho chúng con một đêm an bình và tạ ơn Chúa vì một ngày mới đã đến. Anh em con vội vàng thức dậy khi có hiệu báo thức, còn con thì chỉ chúc tụng Chúa xong lại ngủ nướng thêm một chút, lặn qua bên này, lật qua bên kia cho chán rồi mới dậy nổi, thật là yếu đuối và xấu hổ quá đi thôi, nhưng chắc Chúa luôn cảm thông

Những Nẻo Đường Hoan Ca

cho tuổi trẻ; vì con mê ngủ, hay tuổi trẻ cần ngủ nhiều hơn hay sao? nên con cứ thềm ngủ hoài. Vì dậy không nhanh nhẹn nên con hay bớt của Chúa vài phút suy gẫm, thôi chắc Chúa không bắt bẻ con những chuyện nhỏ nhặt ấy đâu, vì chỉ có con là nhỏ nhen thôi chứ Chúa thì rộng rãi và bao dung lắm, như vậy, con mới sống được với Ngài cho đến bây giờ chứ.

Giờ suy niệm, con chỉ được vài phút đầu là còn thăm thì với Chúa những chuyện riêng tư, nhưng một lúc sau thì lại chia trí không nhớ Chúa đâu nữa, mà chỉ nghĩ chuyện lung tung. Chuông đánh báo hiệu cho giờ kinh sáng bắt đầu. Lạy Chúa Trời xin mở miệng con, cho con cất tiếng ngợi khen Ngài. Đó là câu dạo đầu cho giờ kinh sáng, và kế tiếp là hát thánh thi:

Ngan ngát lan hương trong nắng mai

Ngày đã lên rồi hồng sắc mây

Lời thơ ý nhạc con dâng Chúa

Nỗi niềm tri ân ngát dâng đây.

Những Nẻo Đường Hoan Ca

*Chúa biết lòng con luôn ước mơ
Được Chúa yêu chiều như bé thơ
Được làm cây đàn trong tay Chúa
Giai điệu ngân nga khúc tôn thờ.*

*Hốc đá đòi cao những cánh hoa
Lặng lẽ nương mình vẫn thiết tha
Tỏa lan hương thơm dâng cho Chúa
Không tìm vui trong gió là đà.*

*Xin chúc tụng Cha, Vua hiển vinh
Cảm mến Ngôi lời, Vị Cứu Tinh
Tạ ơn Thánh Thần, nguồn chân lý
Muôn thuở vinh quang cõi thiên đình.*

(trích từ Thánh thi kinh sáng)

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Hát xong thánh thi, chúng con ngân nga bốn đoạn thánh vịnh và ca tụng Chúa trong các lời đáp ca, kết thúc giờ kinh sáng là ca vịnh Đức Mẹ và câu kết là nào ta hãy chúc tụng Chúa, tạ ơn Chúa. Kinh sáng xong đến thánh lễ, giờ chớp đỉnh của một ngày mới và sức sống kéo dài của một ngày sống của chúng con. Vì chính thánh lễ là nguồn suối tưới mát và là của ăn đang để chúng con no thỏa trong ân sủng của tình yêu Ba Ngôi Thiên Chúa, đặc biệt là hy lễ Chúa Con. Trong thánh lễ chúng con được nuôi sống bởi hai bàn tiệc; bàn tiệc lời Chúa và thánh thể, chính hai bàn tiệc này giúp chúng con tìm thấy năng lực sống cho mình khi đối diện với một ngày mới. Tại sao con lại nói, chính thánh lễ là năng lực sống để đối diện cho một ngày mới, vì thật sự, nếu không có ân sủng của Chúa thì dễ gì chúng con chiến đấu với cuộc sống và những công việc ở trên này; nói đúng hơn là nhờ thánh lễ mà chúng con có sức sống để chiến đấu trong ơn gọi này. Dù thánh lễ ngày nào cũng lặp đi lặp lại một công thức, nhưng huyền nhiệm của thánh lễ là chính nơi sự biến đổi mà Mình Máu Chúa hay Lời Chúa dưỡng nuôi chúng con. Chính vì điều đó, khi kết thúc thánh lễ xong và

Những Nẻo Đường Hoan Ca

đọc thêm giờ ba nữa, thì chúng con được chia công tác.

Chút suy tư: Con ngồi suy đến việc người ta suốt ngày chạy theo tiền của lợi danh, họ đâu có thời gian mà nghĩ tới Chúa, có thời gian để ca tụng Chúa; nhưng sao thấy họ vẫn bình thường, vẫn như không có gì là thiệt thòi, mà trái lại thấy họ sung sướng, giàu sang. Thật sự, điều đó có đẹp lòng Chúa không Chúa? Hay Ngài muốn con chỉ suốt ngày ca tụng Chúa, suốt ngày sống trong bốn bức tường để thờ phượng Chúa. Nhiều khi con không hiểu cả chính mình và cũng nghi ngờ ơn gọi mình nữa. Nhưng tất cả đều bị đập tan khi con nghĩ tới hạnh phúc đời sau, và giá trị của lời cầu nguyện. Còn thấy chắc chắn hơn khi suy niệm câu nói của DHY Phanxico Nguyễn Văn Thuận: “chọn việc Chúa hay chính Chúa,” nếu việc Chúa thì ai cũng

Những Nẻo Đường Hoan Ca

làm được, còn chọn Chúa mới là đích điểm, là điều Chúa muốn mà thôi. Suốt ngày được ở bên Chúa thì hạnh phúc và châu báu nào sánh bằng.

Lời nguyện: *Lạy Chúa Giêsu! Ước chi lời ca của chúng con được làm đẹp lòng Chúa, để nhờ thế Chúa ban ơn phúc lành xuống cho Đức Thánh Cha Phanxicô và toàn thể địa cầu được bình an và được ơn cứu độ.*

Phúc đời con là được phụng sự Chúa đêm ngày

Công tác được thầy Titus chia cho tất cả các Cha và anh em. Hôm nay, Cha Bê trên Philipphê đi chăn bò, Cha Cyrillo sửa máy, thầy Thông Giáo và anh Giuse đi cắt cỏ vườn táo, anh Phanxico Cần hàn giá sách, anh Louis Gonzaga lái xe chở đất, anh Ouen lái xe múc làm đường, anh Henricô chăm sóc vườn rau,

anh Gioan Baotisp và anh Vincent lấp ống nước, số còn lại theo anh Biển Đức đi làm cỏ cho bắp. Thế là giờ chia công tác kết thúc, mỗi người đi xuống nhà cơm để ăn sáng. Ăn sáng xong thì nghỉ năm phút để đến giờ học, hôm nay là giờ Phụng Vụ cha Philipphe dạy, tuy rằng, Cha phải đi chăn bò sớm nhưng cha vẫn cố gắng sắp thời gian để giúp anh em có thêm chút kiến thức về phụng vụ. Con không phải là lớp bắt buộc phải học giờ này, nhưng con rất thích được tham dự tất cả giờ học trên này, nhất là giờ học phụng vụ và xướng âm. Con cũng tranh thủ thời gian để vào dự lớp học để tăng thêm kiến thức về phụng vụ, và thật là một điều thú vị và ích lợi cho con khi con được nạp thêm kiến thức về phụng vụ, nhất là học được cách dạy nhĩ nhóm và thông thái của cha Philipphê. Cha cũng là người đầu tiên đón nhận con và dạy dỗ con trong những tháng năm đầu đời tu, vì thế, con luôn mang ơn ngài. Con thích tính hài hước của ngài và tinh thần hăng say phục vụ nơi ngài. Mười năm chinh chiến với những gian truân trong cương vị bề trên, giờ lẽ ra tuổi của ngài phải được an cư nhàn nhạ, nhưng giờ ngài lại trở thành ông cha chăn bò mà vẫn vui tươi, lấy làm thích thú; đó là một gương sáng để con

Những Nẻo Đường Hoan Ca

noi theo. Con còn ấn tượng hơn nơi cha, vì khi gặp cha lần đầu tiên con đã có cảm giác ngài như Thầy mình. Vì khuôn mặt của ngài cũng tựa tựa giống thầy, nên con cảm mến lắm. Con nghĩ rằng mình được may mắn biết chừng nào, khi xa nhà nhưng lại được sống trong hơi ấm của những người không khác gì Cha Mẹ mình. Đó là điều an ủi con biết bao.

Chút suy tư; *Điều khó khăn nhất của ơn gọi chiêm niệm không phải là việc thức khuya dậy sớm, cũng chẳng phải là việc không được ra ngoài, nhưng khó ở ơn gọi chiêm niệm là cái gì cũng bình thường, dễ dàng. Chính cái dễ dàng, cái bình thường nhiều lúc ru ngủ con và tạo cho con một thói quen tà tà, không lấy gì làm trọng. Nhưng giá trị của ơn gọi chiêm niệm là mỗi ngày thăng tiến tất cả những cái dễ dãi trở thành phương thế để cứu rỗi các linh hồn, và làm những cái bình thường một cách phi thường.*

Lời nguyện: *Con cảm ơn Chúa cho con được có sức làm việc. Xin cho con tinh thần phục vụ và cũng cho cha Cựu Bê Trê và các anh em có sức khỏe để hoàn thành nhiệm vụ được giao. Xin Mẹ Maria tăng thêm lửa nhiệt thành cho các tông đồ đang hoạt động bên ngoài; xin cho họ gặt hái được nhiều linh hồn về với Chúa.*

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Lớp học tình thương

Giờ học kết thúc, chúng con tiếp tục với nhiệm vụ trong công việc của mình. Ngày hôm nay con được giao nhiệm vụ cùng một số anh em đi làm cỏ. Công việc làm không kém gì vất vả, vì phải làm ngoài nắng nên hơi mệt, nhưng một điều an ủi chúng con là những thú vui mà thiên nhiên ban tặng. Chúng con được nhảy nhót tung tăng giữa cả một cánh đồng bắp mênh mông và hát thánh thót giữa bầu trời trong xanh, dường như cái nắng không làm cho chúng con át đi tiếng hát, nhưng thay vào đó tiếng hát đã át đi cái nắng khắc nghiệt ở trên này. Kìa những con Đé đá đang nhảy nhót và chạy lăng xăng trên những đám cỏ xanh, con không thể bỏ qua cuộc vui này, vì Đé đá là trò chơi hấp dẫn thu hút con và những anh em trong phòng. Con đã chọn lựa và tuyển cho mình những chiến

Những Nẻo Đường Hoan Ca

binh tài giỏi và mạnh mẽ, những chú Dế chiến binh cũng rất vui khi nó về với con, vì nó sẽ có cơ hội để trở tài khá năng của mình. Quên, một chút nữa là con mãi mê với những chiến binh Dế, vì khi con nhìn mấy cái càng của chúng thì con nghĩ ngay đến hình ảnh những trận chiến mà chúng rượt đuổi các con Dế chiến binh yếu hơn chúng, nó sẽ lấy cái càng đá thật mạnh vào người của đối phương và lấy mồm cắn chân của kẻ địch, thế là trận chiến kết thúc, phần thắng nghiêng về những chú chiến binh của con. Mãi mê tưởng tượng cuộc chiến oanh liệt đó mà một chút nữa con quên mất nhiệm vụ chính của mình. Con quay lại với công việc của mình, giờ không còn phải bận tâm gì nữa, con hoà nhịp với anh em, công nhận anh em chăm chỉ hơn con, từ lúc bắt tay vào công việc anh em không hề để thời gian trôi qua một cách vô ích, chỉ chăm chỉ vào công việc, và một khu cỏ rậm rạp đã bị quật ngã. Vậy là con phải làm nhiều hơn và nhanh hơn để bù lại thời gian con vui chơi với thiên nhiên. Giờ là nửa giờ giải lao, các anh em lau mồ hôi và ngồi nghỉ ngơi một chút. Thời gian này chúng con còn hăng hơn cả thời gian làm, vì những đề tài nóng bỏng của xã hội, nhất là những câu hỏi về Kinh Thánh làm cho chúng

con phải suy nghĩ, và có khi phải cãi đến gân cốt lên luôn, nhưng vì thời gian giải lao ít quá nên chúng con tạm ngưng những thắc mắc còn dang dở lúc này để quay vào công việc, một chút nước lạ đã giúp chúng con quên đi cơn khát và mệt nhọc. Chúng con lại tìm về với công việc và hăng hái hoàn thành nhiệm vụ được giao bất chấp nắng gắt hay mệt mỏi. Thế là nhiệm vụ đã giao được hoàn tất, chúng con tạ ơn Chúa cho chúng con được kết thúc cách tốt đẹp trong nhiệm vụ làm cỏ.

Chúng con trở về nhà lòng đầy hớn hởi và vui tươi, thật mệt nhưng không thể không vui, vì đó là tất cả những cố gắng mà chúng con muốn dâng lên Chúa cho một ngày lao công của chúng con.

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Dâng Ngài giọt mồ hôi con thơ

Dâng lên Ngài nỗi niềm ước mơ

Từng giọt mồ hôi dệt thành giấy tơ

Từng sợi giấy tơ nối kết tình Trời.

Khi về đến nhà thì chúng con phải nhanh nhẹn tắm rửa để chuẩn bị cho giờ kinh đêm và giờ sáu, lẽ ra giờ kinh đêm được đọc vào buổi tối sau kinh tối, nhưng vì hoàn cảnh không thể nên chúng con dời lại ban ngày. Nếu ai đó không nhanh chân tắm sớm thì không thể kịp giờ kinh, vì nhà tắm chỉ có ba bốn cái, vậy mà hơn 20 người phải thu xếp với nhau để ai cũng được sạch sẽ. Có những lúc con phải đến nhà nguyện với mùi thơm của mồ hôi. Nói là nhà

Những Nẻo Đường Hoan Ca

nguyện cho nó sang, nhưng thực tế thì chỉ là một cái gác nhỏ được thu dọn sạch sẽ và trang trí thêm chút đỉnh để tỏ vẻ ra như nhà nguyện thôi, ở dưới ngôi nhà nguyện này là nhà ngủ và cả phòng tắm của chúng con. Con chậm chạp không kịp tắm, nên đến với Chúa trong mùi mè và quần áo lất thắt, con cũng ngại lắm nhưng với hoàn cảnh thực tế thì cũng đành chấp nhận thôi.

Chúa Chịu khó đứng bấp bênh vậy nhé!

Con có thì thầm với Chúa bài thơ Chịu Đựng:

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Chúa dễ tính hơn chính con nghĩ

Không phân biệt sang giàu lâm ly

Chẳng bận tâm mùi mè thơm thúi

Vẫn lặng thầm chấp nhận đặc chí

Để từng ngày nhìn con bước đi

Trong bụi mờ dơ bẩn sân si

Cả thân xác lẫn hồn thiêng ni

Chúa đón nhận mà không ngại chi.

Chắc chắn điều con nghĩ là phải, vì chính Chúa đã không nề khi hạ sinh ngay nơi hang bò lừa và đón nhận tất cả mùi hôi tanh của bò lừa, vậy thì với mùi hôi của con đây chẳng lẽ Chúa lại trách con. Nếu chỉ vì mùi hôi trong con mà Chúa buồn với con thì chắc Chúa đau khổ suốt cả cuộc đời, vì không chỉ mùi hôi tanh của thân xác bất xứng với Chúa mà cả mùi tanh của tâm hồn của con lại chẳng làm Chúa đau đớn hơn hay sao? Vậy mà Chúa chẳng buồn giận con thì chút mồ hôi bất đắc dĩ đáng gì trước mặt Chúa chứ, phải không?

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Vậy là giờ kinh bắt đầu bằng khúc dạo đầu quen thuộc. Lạy Chúa trời xin tới giúp con, muôn lạy Chúa xin đỡ nâng con. Chúng con dâng lên Chúa những lời kinh và cả những công việc mới hoàn tất xong. Đọc xong giờ kinh thì cũng đúng lúc cái bụng của con lên tiếng, nó cứ dục con tiến vào bàn ăn. Con đành phải chiều chuộng nó thôi, vì không có nó thì cũng thật căng, có thực thì mới vực được đạo chứ. Nói thì nói vậy, chứ thật sự ăn uống rất quan trọng đối với con, con luôn chú trọng đến sức khỏe, nếu không có sức khỏe thì không thể làm được cái gì cả và tu cũng không nổi chứ đừng nói là trở nên một vị thánh. Đối với con, đến giờ làm thì làm cho ra trò, còn đến giờ ăn thì ăn cho nhiệt tình, ăn chay với con là ăn hết những gì anh em dọn ra cho mình. Hôm nay đây, trên bàn ăn có hai món, đó là cả chiên sốt cà chua và canh lá lằng. Nói đến món ăn không thể không nói đến người nấu ăn. Đầu bếp chính của chúng con trong đợt này là anh Toàn, một người em của cô Khánh vào giúp chúng con. Cô Khánh là ân nhân của nhà Dòng, cô thương các cha, các thầy lắm; thường luôn cho các thầy quà trong các dịp bổn mạng, rồi còn mua hoa quả để cho các thầy giải trí những ngày chơi thể thao. Đặc biệt cô

Những Nẻo Đường Hoan Ca

rất hiền hoà, không có bữa nào mà không dự kinh tối và thánh lễ với Cộng Đoàn, anh em gọi chơi cô là Nữ Đan Sĩ. Còn về anh Toàn con cũng tiếp xúc với anh một ít, nên con cũng cảm phục sự hy sinh của anh lắm. Lời đầu tiên anh chia sẻ với con là không ngờ mình lại ở được cho đến bây giờ, chỉ có ơn trên mới cho mình sức chịu đựng mà thôi, nhưng giờ thì thấy thích và quen rồi. Đúng thật là không thể đưa ra những lý do chủ quan để nói rằng anh có thể ở với chúng con và phục vụ chúng con, vì với một người đàn ông chưa lập gia đình, con thứ trong một gia đình giàu có, lại là người phong trần. Có lần anh nói với con, làm trai là cái gì cũng phải trải qua, với anh đó là lẽ phải nhưng con suy nghĩ một chút chẳng phải đúng hoàn toàn, có lần con cũng suy nghĩ như anh, nhưng khi đi tu rồi con mới có suy nghĩ sâu hơn; không phải làm trai là phải biết tất cả, mà biết những gì đáng biết, những gì thật sự giúp mình sống có ý nghĩa cho cuộc sống này, còn những cái biết mà dẫn mình vào cái cùng cực của cuộc đời nên biết để tránh. Con suy nghĩ vậy thôi, chứ anh có lập trường của anh và cách nghĩ riêng, nhưng khi nói về anh như vậy, để con muốn nói rằng, với con người như anh đâu dễ gì sống trong một

Những Nẻo Đường Hoan Ca

môi trường khép kín và luật lệ như chúng con. Với lại, thường ngày anh phải nấu ăn cho chúng con, thật là một công việc không dễ dàng cho một người đàn ông. Phải thừa nhận anh hy sinh và cố gắng biết là dường nào, đã vậy, khi nấu anh không phù hợp với anh em còn bị nhắc nhở, vậy mà anh vẫn chịu đựng để sống với chúng con. Con chỉ xin Chúa nâng đỡ anh và trả công cho anh. Con tin chắc với thời gian Chúa sẽ biến đổi tâm hồn anh, và có thể anh lại trở nên môn đệ của Ngài.

Nhìn vào bàn ăn con không nghĩ ăn món gì ngon đây, nhưng trông mong đến giờ ăn là mừng lắm rồi. Một đĩa rau muống, một đĩa cá chiên và một tô canh cá lá lăng là bữa anh chính của chúng con ngày hôm nay. Bàn ăn chúng con gồm tám người ngồi, anh lớn là anh Thông Giáo, anh Vincent, anh Giuse Đàn, anh Phanxico Trình, anh Henricô Duyệt, Anh Micael Yên, anh Giuse Tân và con. À, nhắc đến anh Giuse Tân thì không thể không khâm phục lòng đạo đức và sự hy sinh của anh. Tặng người của anh chẳng giống một Việt Kiều Úc, mặc dầu sống bên Úc hơn 30 năm nhưng không có gì là Việt Kiều cả, người anh cao và ốm, khuôn mặt anh hơi hỏm nên nhìn anh quê mùa và thấy

Những Nẻo Đường Hoan Ca

thương hại lắm, đặc biệt anh không ăn thịt và cũng không ăn các hải sản, nhất là không ăn bất cứ thứ gì có mỡ dính vào. Anh chỉ ăn cơm không, hoặc một chút cá khô nướng và nước tương là xong, đôi lúc không có cá khô và nước tương anh lấy nước cà phê chan vào cơm để ăn. Tuy ăn kham khổ là vậy, nhưng anh làm việc không thua gì những anh em khác, và siêng năng biết là đường nào; ngày nào cũng đưa bò đi ăn không nghỉ ngày nào. Con nhìn mấy con bò anh chăm thật không chê vào đâu, nó mập và to. Con nghĩ rằng, bò càng mập thì anh càng gầy, anh hy sinh tất cả thời gian và công sức chỉ để chăn dắt mấy chú bò mà quên cả sự gầy gò của mình. Công việc chăn bò đã mệt rồi, vậy mà vẫn dành thời gian để đi hái rau muống cho anh em ăn. Đúng là một ông thánh sống, con thì bái phục tính tình và sự hy sinh của anh, nhưng không phải tất cả mọi người đều cổ vũ cách sống của anh, một số anh em không thích anh sống như vậy, bởi vì, nếu sống như vậy thì phải mất một người làm món riêng cho anh, hay anh em thương anh không đủ sức khỏe để chiến đấu với đời tu về dài, nên anh em không muốn anh phải chịu đựng cực như thế. Con thì chỉ biết cầu nguyện với Chúa, nếu đó là ý Chúa muốn trên

Những Nẻo Đường Hoan Ca

cuộc đời của anh như vậy thì xin Chúa gìn giữ và thêm sức cho anh, còn cách sống hãm mình mà anh sống không phải là ý Chúa thì xin Chúa soi sáng cho anh để anh biết nhận ra ý Chúa.

Bò đi đâu mà để thầy một mình vậy?

Dạ! em tranh thủ đang lúc bò đang ăn, em hái ít rau muống về cho anh em ăn.

Muống mọc từ thuở ngày nao

Không ương, không bón mà sao đầy tràn

Muống dại nên muống tràn lan

Chúa chăm, Chúa bón thương ban loài người

Thôi thì muống dại còn tươi

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Ngắt về ăn thử đồ mười ngàn đồng

Chứ rau đắt lắm tiền không

Anh em ai cũng trông mong rau nhiều

Bỏ thêm công sức buổi chiều

Ta ngồi ta hái liêu xiêu thân còm

Nhưng vì huynh đệ sắt son

Hái thêm cho kịp để còn sáng mai.

Trở lại với bữa ăn của chúng con, tiếng

chuông của Cha Cự Bê Trên đã vang lên, chúng con đọc kinh trước bữa ăn và nghe đoạn Tin Mừng, thế là bữa cơm đã sẵn sàng nhập

cuộc. Chúng con vừa ăn vừa nghe đọc sách, trong tuần này chúng con nghe sách đọc về Kinh Thánh nói về các Thiên Thần do Viện Phụ Matthêu dịch, vừa ăn vừa nghe sách nên cảm thấy như mình được no nê bởi hai thứ thức ăn cùng một lúc, nhưng thú thật, ở trên này làm việc nhiều nên cảm thấy đói và mệt, vì thể ai cũng muốn ăn thật nhanh để về nghỉ ngơi, chứ không còn đầu óc mà nghe sách. Nếu có cố gắng thì con cũng chỉ nhặt một vài hình ảnh hay ý nghĩa của bài đọc mà thôi, chứ phần đa là con chú trọng hơn vào việc ăn thật nhanh để về nghỉ. Tiếng chuông kết thúc giờ ăn đã vang lên, đó là tiếng chuông con mong đợi. Chúng con đọc kinh cảm ơn Chúa để dọn dẹp bàn và rửa chén. Một giờ nghỉ trưa đang chờ con, thật là một giờ nghỉ hết sức quan trọng cho công việc của một buổi chiều. Vì không ngủ trưa thì trạng thái của con như kiệt sức và chán nản không muốn làm gì, chỉ khi được nghỉ ngơi đầy đủ thì con người con mới sáng khoái và tỉnh táo để bước vào công việc. Chúng con dọn dẹp xong và mọi người về nơi ở của mình để tìm giấc ngủ trưa. Tạ ơn Chúa cho chúng con kết thúc một buổi sáng thật tốt lành.

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Chút suy tư : nhiều khi chính con cũng khó hiểu, đâu là động lực để người ta sống một cuộc sống mà người khác nhìn vào khó có thể chấp nhận được. Thế nhưng, họ vẫn miệt mài dần thân và yêu thích cuộc sống hy sinh đó. Như con đây đi tu thì tất nhiên phải sống với những gì nhà Dòng đòi hỏi, còn họ thì sống theo lòng đạo đức bình dân. Con nhìn thấy sự nhiệt tình, hăng say nơi những con người đó, con thấy mình xấu hổ biết chừng nào ; con giữ luật là vì sợ cái này cái kia, hay con làm việc này, việc nọ là vì mong được người khác nhìn vào mình. Còn họ, phát xuất từ lòng đạo đức chân thật, đơn sơ, nên những gì họ hy sinh chắc chắn có giá trị gấp mấy những tu sĩ như con. Vậy mà khi có lẽ lại gì thì không ai biết đến họ, còn chúng con thì lại được nhắc tên và được ngồi bàn đầu. Nếu chúng con không sống tốt hơn thì chắc Chúa sẽ quở trách như các Thông Luật và các Phariseu ngày xưa.

Lời nguyện : Tạ ơn Chúa sau một buổi sáng làm việc vất vả nhưng vui vẻ. Xin Chúa cho anh em chúng con luôn giữ được tinh thần hăng say như thế. Cảm ơn Chúa cho chúng con được chúc tụng Chúa và được hưởng những gì Chúa gửi đến qua các bàn tay ân nhân đã giúp đỡ chúng con. Xin cho những ai vì lòng mến Chúa mà giúp đỡ chúng con được nếm hưởng hạnh phúc đời này và đời sau, xin Chúa trả công cho họ.

Giờ nghỉ trưa đã hết, chúng con mau lệ chuẩn bị đọc kinh chiều để đi làm công việc

Những Nẻo Đường Hoan Ca

buổi chiều. Sau giờ ngủ trưa thoái mái thì chúng con đã nhanh nhẹn tiếp tục với bốn phần của mình, nhưng trước khi vào công việc thì chúng con phải chạy đến với Chúa để múc lấy nguồn sức sống nơi lời kinh Tình yêu. Giờ kinh chiều được bắt đầu bằng câu dạo đầu; lạy Chúa xin tới giúp con, muôn lạy Chúa xin đến phù trợ con. Nhờ vào lời cầu xin đó mà chúng con được Chúa che chở và thêm sức trong các công việc. Kết thúc giờ kinh chiều chúng con đọc ca vãn Đức Mẹ. Như vậy, trong ngày sống của chúng con không bao giờ thiếu tình yêu của Mẹ và Chúa. Con sẽ nói sau về Mẹ Maria, người Mẹ không thể thiếu giữa cuộc đời này.

Chúng con đi làm những công việc cả sáng đang bỏ dở. Nhóm chúng con vẫn cuộc cở. Buổi chiều có vẻ nặng gất hơn buổi sáng, nhưng điều đó không ngăn bước chúng con. Chúng con tiến ra mặt trận để chiến đấu với bốn phần của mình. Từng bụi cỏ đã được làm sạch và công việc tiến tiến đều đều. Tranh thủ một chút giờ giải lao Thầy Biển Đức hỏi chúng con về Kinh Thánh. Chúng con không ý tứ đến những vấn đề của thầy đưa ra, nhưng những gì thầy đưa ra thì chính thầy giải đáp và chúng con cũng hiểu được một phần nào. Con cũng công

nhận thầy cũng khá về kinh thánh, những gì chúng con không nhớ thì thầy nhớ phần nhiều. Đó là điều tốt mà chúng con phải noi theo. Nhưng giờ thì phải quay lại công việc thôi, một tiếng đục đã của anh Gabriel. Sở dĩ anh kêu chúng con ra làm việc là vì anh không thể cãi lại Kinh Thánh với thầy Biển Đức, nên anh đánh lạc hướng ra chuyện khác. Nhưng qua đó cũng góp vui cho chúng con trong lúc mệt mỏi, vì trong khi tranh cãi có những lần lên giọng và gân cốt cũng lên nên không khác gì một cuộc chiến tranh lạnh. Đúng như vịnh gia đã nói: “vì việc nhà Chúa mà con bị thiệt thân”. Kết thúc giờ làm việc, chúng con thu xếp để trở về nhà. Một ngày lao công vất vả lại được nhẹ nhàng trong ánh nắng hoàng hôn xé chiều. Nhìn ngắm hoàng hôn con thấy đẹp biết là chừng nào, dù nó báo hiệu cho một ngày xé bóng, nhưng sao nó mãnh liệt và oai hùng. Có lẽ, nếu một cuộc đời xé chiều mà oai hùng như hoàng hôn thì cũng đáng để xé bóng. Chắc lúc đó không còn gì để hối tiếc, vì cả cuộc đời mình đã tận tâm dâng hiến, tận tâm chiếu sáng khắp mọi nơi. Suy nghĩ về hoàng hôn con ước mơ cuối của cuộc đời mình mong được như hoàng hôn để không còn phải hối tiếc. Ước muốn thì vậy

Những Nẻo Đường Hoan Ca

nhưng để sống là cả một thử thách. Đòi tu không ai lại không muốn mình trở nên những vị thánh để chiếu sáng thế gian và mang ơn cứu độ cho mọi người, nhưng mấy ai làm được điều mình mong ước. Nhìn vào bản thân thì thật thất vọng, nhìn đến người khác thì lại bi quan, họa chăng nhìn vào đường lối của Chúa thì còn hy vọng. Chính vì niềm hy vọng đó, con cố gắng để sống mỗi ngày và tin tưởng vào chương trình của Thiên Chúa. Nói như vậy, để con xác tín một điều rằng, Chúa muốn chúng con hiện diện trên mảnh đất Chư Sê này để cộng tác với Ngài trong chương trình mang ơn cứu độ đến cho anh em đồng bào ở trên này. Sở dĩ con nói rằng, nhìn vào bản thân con thất vọng, là vì chính bản thân chẳng có gì ngoài hai bàn tay trắng và một khối óc hẹp hòi, vậy có thể làm được gì để sáng danh Chúa chứ, làm gì để mang ơn cứu độ đến cho người khác. Con cũng thêm được chiếu sáng như hoàng hôn chiếu sáng rồi biến mất, nhưng giới hạn của chính mình làm cho con không biết mình đủ năng lực để sưởi ấm cho ai không? Thôi thì nếu Chúa muốn thì chắc chắn con không thất vọng, vì chính sức mạnh uy quyền của Thiên Chúa được biểu lộ trọn vẹn trong sự yếu đuối của con. Cũng như chính

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Thiên Chúa đã tạo tác thụ tạo bất động của Ngài thành ánh sáng chiếu soi cho toàn vũ trụ này. Càng gẫm suy về cảnh đẹp thiên nhiên, con lại liên tưởng đến ý tưởng của Thánh Gioan Thánh Giá, khi ngài chiêm nhận những vẻ đẹp huy hoàng lộng lẫy của thụ tạo là do chính Đấng Tạo Hóa thêu dệt cho chúng. Chính ngài đã thốt lên:

Tuôn tràn ngàn ơn diễm lệ

Chàng đã đi qua những lùm cây này thật vội vã

Khi lướt qua và nhìn ngắm chúng

Chỉ với một ánh dung nhan chàng thôi

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Chàng đã để lại cho tất cả

được trang phục rực rỡ.

(trích: Khúc Linh Ca, ca khúc 5; Gioan Thánh Giá)

Ngắm nhìn hoàng hôn con như chìm vào trong không gian của vườn cổ tích, từng tia nắng ngã màu như thêu dệt từng hình hài vui nhộn. Hoàng hôn hùng vĩ trong ánh mắt nhỏ bé của một người thơ thần như lạc mất đường về. Con người đó bị ôm lấy và được ghì chặt dưới những tia sáng len lỏi trong những đám mây trắng nhạt hồng. Đẹp biết bao khi vàng sáng nằm cao trên chóp đỉnh của ngọn núi vút cao, làm cho ngọn núi càng oai phong và diễm lệ, đó là bức tranh sinh động như muốn nuốt chửng những người đang tìm đến với cái đẹp. Đứng trước một khung cảnh đẹp mê hồn như vậy, con ngân nga những giai khúc miên man không có chủ đề, nhưng chợt đến trong con một ý thơ mà con đã từng đọc qua một lần. Ngâm nghĩ và hồi tưởng lại thì con nhận ra ý thơ đó là của người anh em dưới lớp. Tuy anh ấy dưới lớp nhưng xét về tuổi đời thì anh ấy từng trải hơn con, và nhìn từ phương diện thơ ca thì anh có một tâm hồn dạt dào, sâu sắc trong từng vần thơ, hay chính trong những suy tư mà anh viết ra. Anh

Những Nẻo Đường Hoan Ca

không chỉ là một người đậm chất hồn thơ nhưng cũng là một ông thánh sống giữa cộng đoàn. Tiếng “ạ”, tiếng “vâng” không khi nào rời khỏi đôi môi anh. Dù ai có nói gì, hay hỏi gì trước tiên là anh “ạ”. Đối với anh em khác thì con không biết, nhưng đối với con thì con khẳng định rằng; anh chưa bao giờ làm ai buồn. Con quý anh và con quý cả từng vần thơ của anh, nhất là bài thơ này lại đồng cảm với con lúc này, trong một khung cảnh nên thơ như thế này:

Tình yêu Vô Tận

Tg: Thầy Phanxico Assisi Hoài Bão

Chân mây màu tím nhạt

Châm chậm nắng dần tan

Nhẹ nhàng chiều buông xuống

Đồng xanh phủ ánh vàng

Rời trời đêm lấp lánh

Huyền diệu đến ngõ ngàng

Đóa hoa quỳnh mở cánh

Hương và gió kể đàn

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Bình minh lên tiếp nối
Cầu vòng đã bắc ngang
Sương trắng che triền núi
Bùng lên cánh thiên đàng

Ai đã là tác giả
Của non nước mây ngàn?
Cho loài người tận hưởng
Nguồn sức sống chứa chan

Như thái dương rực rỡ
Như sương mát toả lan
Ôi tình yêu của Chúa
Thiên thu chẳng phai tàn

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Dù trăng cùng nguyệt tận

Dù chuyển biến vô vàn

Dù đại dương khô cạn

Dù sỏi đá vỡ tan

Thì tình yêu Thiên Chúa

Tình ấy vẫn menh mang

Vẫn mãi không tàn úa

Vẫn bùng lên ngút ngàn

Tạo thành và cứu chuộc

Tình Chúa cứ đổ tràn

Ôi tình yêu vô tận

Chạy suốt dòng thời gian

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Hồn ơi xin lắng đọng
Nghe tình Chúa trao ban
Nhịp nhàng như hơi thở
Trăm êm tựa tiếng đàn.

Nụ cười của nhà thơ Phanxicô Hoài Bảo

Ngân nga những vần thơ của anh, mà trong lòng cảm thấy như những tia nắng vàng còn lại của buổi chiều buông xuống rót vào tận sâu kín của trái tim. Con tạ ơn Chúa, đã cho chúng con thấy và cảm một chút tình trong cái đẹp mênh mông của Ngài. Cảnh đẹp đó cũng đủ

Những Nẻo Đường Hoan Ca

để làm say đắm những con tim biết yêu lẽ thường, còn những tâm hồn của các thánh thì yêu chính nguồn đẹp vô tận là chính Chúa. Vì chỉ có Chúa mới thỏa mãn cái đẹp vô biên nơi những tâm hồn của các thánh. Con càng suy ngẫm thì càng thấy dễ chịu, nhưng con bỗng dật mình.

Ôi! Không còn ai nữa sao? Anh em đâu cả rồi? họ về khi nào vậy? con bưng tỉnh và biết rằng mình đã quá trễ so với bữa ăn tối, nhưng thật may, dù bữa ăn tối nhưng dọn lúc xế chiều nên vẫn còn 15^p để ăn sau, dù muộn hơn các anh em. Con tạm gác lại những tư tưởng và cả vẻ đẹp của hoàng hôn để chạy về thật nhanh cho kịp sinh hoạt cuối ngày.

Một vài bát cơm với canh lá lăng là xong một bữa cơm tối. Con lật đặt tắm rửa để sắp sửa đọc kinh tối. Thấy các anh em ai cũng thoái mái và còn có thời gian thư giãn. Có anh thì xem những cánh hoa trong khu vườn, cầm bông hoa lên, anh ngó qua ngó lại và nở một nụ cười hài lòng. Anh kia thì lại ngồi nhâm nhi với ly trà xanh, trông giống như một cụ già đang ngồi nghĩ lại những chuyện dĩ vãng mà nuôi tiếc tuổi xuân. Bên phải của sân vườn có thêm ba bốn

anh tụ lại với nhau, các anh nói chuyện gì đó mà con nghe không rõ nhưng thỉnh thoảng lại cười phá lên, rồi lại luyên thuyên câu chuyện đang dang dở. Con vừa ngồi ăn cơm lại vừa cảm được những khoảng khắc trên những gương mặt của những người đang hiện diện trước mặt con. Con tìm thấy nơi những gương mặt thân quen đó, có những nỗi niềm và cả những tâm hồn đơn sơ, vui tươi và yêu đời. Đường như con bắt gặp được nơi các anh em một tâm hồn đầy lạc quan, phó thác và hy vọng cho một tương lai nơi cuộc đời của mình. Con tự hỏi mình, vì đâu anh em con có một tâm hồn hồn nhiên và lạc quan đến thế? Có những nguyên do để trả lời cho thắc mắc của con, nhưng tất cả đều không thuyết phục, chỉ có một tư tưởng làm con đặc chí nhất, đó là Niềm Tin. Chính niềm tin là câu trả lời cho khúc mắc của con mà thôi. Chắc chắn, nếu không tin tưởng rằng tương lai của chúng con đã được Thiên Chúa quan phòng và tuyển chọn thì không ai lại có thể an bình khi suy nghĩ đến tương lai của mình trong bối cảnh như thế này. Một cuộc sống không thu góp, không định vị và cả không toan tính, vậy thì đâu là điểm tựa cho một cuộc sống từ bỏ như thế, nếu chẳng phải là chính

Những Nẻo Đường Hoan Ca

niềm tin vào Đấng mà chúng con đi theo và tôn thờ sao. Dù nói thật rằng, trong cuộc sống thường ngày chúng con chưa dứt khoát và triệt để để đặt niềm tin vào tình yêu của Chúa, nhưng trên hết chính Chúa là điểm tựa cho tương lai và cuộc sống của chúng con. Xin Chúa tha thứ và đừng chấp những bất xứng của chúng con Chúa nhé.

Lời nguyện: *Lạy Chúa tuyệt mỹ! Chúa là vẻ đẹp đáng để chúng con ca tụng Chúa đến muôn đời. Xin Chúa biến đổi tâm hồn những ai đang đi tìm cái đẹp ở trần thế, biết nhận ra cái đẹp vĩnh cửu mà Chúa đang dành sẵn cho họ. Xin cho họ biết quay về với Chúa và biết yêu mến Chúa.*

Thịnh xoang quá ta!

Dọn dẹp bàn ăn xong, con vội vàng tắm rửa để tham dự giờ kinh tối. Tiếng chuông đã

vang lên, báo hiệu cho giờ kinh sắp bắt đầu. Trước khi đọc kinh tối thì chúng con nghe tu luật cha thánh Biền Đức, nghe tu luật xong thì chúng con đọc kinh từ vực thăm con kêu lên Ngài, kinh ấy chúng con gọi là kinh cầu hồn, tức là cầu nguyện cho các linh hồn. Đọc xong kinh vực sâu thì chúng con lần chuỗi. Một ngày sống nếu không dâng lên Mẹ Maria những lời kinh kính mừng thì ngày đó chưa đầy đủ và còn thiếu một cái gì đó cực kỳ quan trọng. Thật dễ hiểu, tại sao chúng con lại tôn sùng Mẹ Maria như vậy, là vì, không có ai có thể chăm lo và quan tâm đến con cái bằng chính Mẹ mình. Nói về Mẹ Maria con lại liên tưởng đến người Mẹ sinh ra con. Người Mẹ suốt ngày quẩn quại với những lo toan của cuộc sống. Nói tới đây con không thể không xúc động, không ngậm ngùi. Mẹ ơi! Đó là tiếng gọi con đang thầm gọi trong lúc này, chắc có lẽ tiếng Mẹ là tiếng làm con xúc động nhất. Bởi đâu con lại xúc động như vậy? Vâng, bởi vì con quá may mắn khi có một người Mẹ tuyệt vời như Mẹ con. Con tin chắc người Mẹ nào cũng tuyệt vời như thế thôi, thế nhưng con dành ưu ái đặc biệt đến Mẹ con. Chính vì dành ưu ái nên con luôn viết hoa tên Mẹ dù biết điều ấy không đúng với ngữ pháp,

nhưng chính con tự chấp nhận điều ấy và đặc cách riêng khi viết tên Mẹ con. Con sẽ kể ra một vài kỷ niệm sâu sắc mà con thiết nghĩ có thể kể ra đây, còn những gì thật riêng tư thì con muốn giữ cho riêng mình mà thôi. Con vẫn thao thức về một bài viết mà con đã cư mang trong mình mà chưa có cơ hội để viết, nếu có viết thì con sẽ đặt tựa đề cho bài viết đó là: “nồi cháo tình thương.” Một bài viết hoàn chỉnh thì sẽ xúc tích và đầy đủ hơn, nhưng dưới đây con chỉ kể ra một chút bối cảnh và nội dung của câu chuyện về nồi cháo tình thương. Mẹ con yêu thương không chỉ riêng một mình con, nhưng tình yêu ấy Mẹ san đều cho hết mọi thành viên trong gia đình, điều ấy không ai mà không nhận thấy. Thế nhưng, với con tình yêu Mẹ con đối với con có một chút gì đó khác lạ và ưu đại hơn. Phải chăng vì con là con út? Phải chăng vì con đi tu? Có thể, nhưng cũng không chuẩn xác, vì ngay từ thuở bé con đã được cảm nếm sự ngọt ngào đó, và càng xúc động hơn khi con bước chân trở về sau gần một năm ở Sài Gòn. Chuyến đi xa nhà đầu tiên xa nhất và cũng là lâu nhất của đời con. Ngày trở về, không, con phải nói đúng hơn là đêm trở về, vì con rất thích về đêm nên anh trai con bắt xe cho con căn

đúng giờ. Khi bước xuống xe lúc đó là một giờ sáng, nói là sáng nhưng lúc đó thật sự là bóng đêm vì mọi sinh hoạt đêm tạm ngưng, chỉ những ai còn vận hành với khoảng thời gian đó thì mới thức giấc mà thôi. Trong đó Mẹ con là người đang thức giấc; thức giấc vì biết con mình sẽ về vào giờ này, thức giấc để chuẩn bị cho thằng nhỏ cái gì đó để nót lòng. Con gọi mình là thằng nhỏ, bởi vì, với Mẹ con, con luôn là thằng nhỏ bé bỏng trước mắt Mẹ. Mà thật sự con bé thiệt, bé đến nỗi không đủ nhận thức để nhận ra tình thương của Mẹ lúc đó, vẫn vô tư hồn nhiên mà không đoái hoài đến nỗi lòng của người Mẹ. Nhưng cũng may cho con là vẫn còn một chút khôn ngoan để quay trở lại sau khi từ chối nỗi cháo tình thương của Mẹ. Chuyện là thế này, khi con vừa bước vào hiên nhà, người đầu tiên con gặp không ai khác là Mẹ con. Một nụ cười vui sướng hay giọt lệ thương nhớ hiện lên trên đôi mắt và đôi môi Mẹ khi gặp con. Con cũng vui mừng vì được về bên Mẹ, nhưng dường như cái vui mừng đó bình thường quá, quen thuộc quá thì phải? chắc tình cảm của con dành cho Mẹ không mặn mà bằng Mẹ dành cho con, hay con là con trai thường không hay tỏ lộ tình cảm ra bên ngoài. Thế nhưng, con khẳng

định một điều từ thâm tâm người phụ nữ con yêu nhất trên đời chính là Mẹ con. Tình cảm ấy chỉ có thể cảm nhận được khi con đi xa. Nói đúng hơn là khi con xa Mẹ con, con mới cảm nhận được sự mất mát lớn lao trong cuộc đời. Điều ấy lại càng rõ hơn khi con được phép về thăm nhà, những giây phút hạnh phúc và ấm áp mà con cảm được lại chính là những giây phút được về bên Mẹ, được Mẹ yêu chiều và nâng niu. Khi trở lại dòng con thấy mình thiếu mất đi cái gì đó trong chính mình và chắc chắn đó là thiếu giây phút hạnh phúc bên Mẹ con. À! Con quên, con đang kể chuyện nôi cháo mà, sao lại miên man với những điều gần gũi thế. Con kể đến đâu rồi nhỉ? lần đầu đi xa và trở về gặp lại Mẹ. Như con đã nói, người mà con gặp đầu tiên khi trở về nhà chính là Mẹ con, vì tất cả đều đã ngủ rồi. Con bước vào nhà, con nhớ rất rõ là con không đi cửa phòng khách, nhưng là vào phòng bếp, vì thế, đập vào mắt con là cái nôi đang bốc khói trên bếp ga. Tiếng Mẹ con dục đã, con vào nhà cất đồ và lau mặt đi rồi ăn cháo. Mẹ sẽ múc lên trên bàn cho con. Con biết là Mẹ vừa nấu cháo xong để cho con, nhưng theo phản xạ tự nhiên con không thích cháo, nên con liền trả lời; Mẹ ơi! Con không ăn cháo đâu và bước

đi. Nhưng khi bước đi được hai ba bước thì con giật mình, vì mình đã làm cho Mẹ buồn. Dù sao đi nữa, vì con mà Mẹ phải thức khuya để nấu cháo cho con. Nồi cháo đó không phải là nồi cháo qua loa, nhưng nồi cháo đó đã được Mẹ chọn lựa và chuẩn bị kỹ cả một ngày, chứ không phải là đột xuất mới nấu cháo cho có đâu. Tại sao con lại biết điều đó? Là vì, khi con giật mình và bừng tỉnh đã làm Mẹ buồn, thì con lại đổi ý và trở lại mau lẹ để ăn tô cháo Mẹ đã múc sẵn. Con khám phá ra một điều rằng, không phải bát cháo nào cũng dở như những bát cháo con đã ăn, mà bát cháo của Mẹ con lúc này là bát cháo ngon hơn tất cả các bát cháo mà từ lúc lớn lên đến giờ. Trong bát cháo đó, có một ít hạt sen, đậu xanh và có nguyên cả một con gà khá lớn, Mẹ đã nấu rất kỹ. Chính vì những thành phần nằm trong nồi cháo nên con suy luận được là nồi cháo này đã được Mẹ chuẩn bị cả ngày. Không dễ gì mà một lúc có thể kiếm được những món đồ như: hạt sen, ngò thơm, thịt gà, đậu xanh... nhất nữa là nhà con không hay sử dụng những thứ đó thường ngày, chỉ khi muốn nấu cái gì thì mới mua sẵn mà thôi. Đúng là bát cháo của tình thương, con ăn không chỉ ngon ở đầu lưỡi và ngọt mùi tận trong ruột gan.

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Thế là trong một chốc lát con đã ăn hết hơn nửa nồi cháo, Mẹ tỏ vẻ hài lòng và vui thích. Mẹ hỏi con đi xe có mệt không? Và những câu hỏi quen thuộc khác. Giờ thì Mẹ con nói con lên phòng Mẹ đã dọn sẵn cho con, thật là Mẹ của con, căn phòng ấm áp được trải nệm dành cho riêng con. Con thì hồn nhiên, chào Mẹ mà không một câu cảm ơn, cứ tự nhiên lên ngủ mà quên luôn Mẹ đi ngủ khi nào nữa. Nghĩ lại mà thật đáng xấu hổ, chính vì thế mà với Mẹ, con chưa bao giờ là đứa con trưởng thành.

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Cũng liên quan đến tô cháo, con xin thêm một kỷ niệm gần nhất mà đợt con mới về thăm nhà. Mới đó thôi mà đã 6 năm con chưa về nhà, lần này về con lại có nhiều kỷ niệm với Mẹ, nhưng kỷ niệm về bát cháo lại để lại dấu ấn trong con. Mẹ vẫn thế, vẫn không hề thay đổi tính tình, vẫn luôn lo cho con cái từng chút một. Khi con thức giấc, thì bát cháo thịt lười heo đã có sẵn trên bàn. Lần này con ăn cách ngon lành, vì con biết mình không được lặp lại sai lầm như lần đầu nữa. Thấy con ngon lành Mẹ con lại mua cháo, lần này thì cháo óc heo và một chiếc bánh xèo. Con cũng ăn vui vẻ, nhưng thật lòng thì con không thích cháo thịt, nhưng vì cháo Mẹ mua đặc biệt hơn nên con cũng dễ ăn. Sáng thứ ba Mẹ cũng mua cháo, đợt này thì cháo lười heo và một chiếc bánh xèo. Con ngồi ăn thì Mẹ con ngồi bên cạnh, con mới nói với Mẹ rằng, Mẹ có biết không? ở trong nhà dòng nếu con biết bữa ăn mà nấu cháo là thà con ở trên phòng hơn là xuống mà ăn cháo, vì con không thích cháo. Các bạn biết Mẹ con nói gì không? Đò khi, sao không nói cho Mẹ biết để Mẹ đỡ phải vất vả dậy sớm dành cháo cho mày. Con hiểu bởi đâu con có được bát cháo ngon như vậy, là nhờ Mẹ con phải dậy sớm hơn thường ngày để

Những Nẻo Đường Hoan Ca

đến sớm mua cháo không chỉ là không có. Ngay từ khi con còn ở nhà con đã biết được giờ giấc của O bán cháo. O không bán nhiều, nhưng bán trong vòng 2 tiếng buổi sáng trở lại. Tức là O bán lúc 4h30p đến 6h30p, nếu ai đến sau giờ đó thì chỉ đi về không mà thôi. Dù thời gian bán là vậy, nhưng để chọn mua những món đặc biệt như lười hay óc thì phải đến sớm hơn để đặt không chỉ người khác sẽ dành mất. Thật thì con không thích cháo lắm, nhưng phải thừa nhận cháo O nấu đặc biệt và rất ngon. Từ khi Mẹ con biết được là con không thích ăn cháo, nên không còn mua nữa và tự để con thích ăn gì thì ăn. Con thầm cảm ơn Mẹ đã cho con những bát cháo dù không thích ăn, nhưng những bát cháo tình thương đó lại là những bát cháo giá trị nhất mà con cảm nhận được tình yêu của Mẹ con. Con giờ đang còn phân vân, có nên tập thích ăn cháo không? Vì nếu tập được thích ăn thật sự thì sẽ cho con cảm giác ấm áp mỗi lần ăn cháo, vì nhìn thấy cháo là con lại nhớ lại những kỷ niệm và cảm nhận được tình thương của Mẹ mình lại trở về.

Khi con viết ra một vài tâm tình và cũng như tình yêu mà người Mẹ dành cho con như vậy, để một phần nào đó con miên diễn giải tại

sao nhà Dòng con lại tôn sùng, cũng như yêu mến Mẹ Maria. Tình cảm của bất cứ ai cũng thường dễ dàng đón nhận tình cảm từ người Mẹ, nên khi Mẹ nhận biết được trên trần gian này không chỉ có duy một người Mẹ trần thế, mà có thêm người Mẹ thiêng liêng đang nâng niu và dẫn dắt chúng ta hằng ngày. Chính vì sự nhận biết và niềm tin như thế, nên không ai trong chúng con lại không lấy làm hạnh diện về ân phúc được làm con cái Mẹ Maria. Tình yêu dành cho người Mẹ ở trần thế bao nhiêu thì tình yêu chúng con dành cho Mẹ Maria cũng dạt dào bấy nhiêu, có thêm là thêm sự kính tôn, vì Mẹ là Mẹ Thiên Chúa và đáng có uy quyền trước mặt Ngôi Ba Thiên Chúa. Các bạn thấy không? Chúng con thật có lợi và may mắn hơn những ai không biết đến Mẹ Maria. Nếu chỉ có một Mẹ ở dưới trần gian thì chỉ lo lắng những chuyện trong tầm tay mà thôi, còn những việc vượt quá không gian và thời gian thì Mẹ trần gian làm sao lo cho mình được. Chúng con được an hưởng cả tình cảm về Mẹ trần gian và được sự che chở của Mẹ trên trời, nên dù đi phương nào hay gặp gian truân nào thì chúng con luôn có Mẹ gìn giữ, nâng đỡ và ủi an. Mẹ Maria, tình Mẹ thấm thiết quá nên nhiều thi sĩ đã gieo

Những Nẻo Đường Hoan Ca

những vần thơ về Mẹ yêu. Con cũng thử bắt chước viết một vài tâm tình qua những vần thơ non nớt của một người kém tài. Bài thơ đó con ngân nga với Mẹ như thế này:

Maria! Tình Khúc Đòi Con

Mai Đăng Minh

Lặng nhìn Mẹ yêu trong chiều vắng

Mẹ đẹp nên thơ thật diễm kiều

Muôn hoa thua thắm dung nhan Mẹ

Tuyệt phẩm Chúa ban đẹp mỹ miều

Maria! Tên Mẹ con thôn thức

Thánh Danh Hiền Mẫu con ca khen

Muôn muôn ngàn đời Mẹ diễm phúc

Thiên thu vạn đại mãi kêu Tên.

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Maria! Bài ca con hát
Là khúc tình ca êm đềm ru
Nnhư bài thơ tháng ngày con ắm ủ
Tựa giai điệu dệt bởi chiều thu.

Maria! Ánh trăng huyền diệu
Thắp sáng tin yêu giữa dòng đời
Dối bước bên con trong tăm tối
Dịu dặt đời con vượt trùng khơi

Maria! Bình minh rạng rỡ
Vàng hồng soi lối bước con đi
Sưởi ấm cho con một ngày mới
Dạy con biết bao điều diệu kỳ.

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Maria! Hoàng hôn chiều vắng
Thăm nhủ con yêu giữ lời thề
Khi chiều đã tà nắng ngã bóng
Ôm trọn tình con cuối ngày về.

Maria! Tình ca kết ước
Lòng hứa với lòng nguyện thủy chung
Trong vòng tay Mẹ đời vững bước
Cho vẹn câu thề mãi tín trung.

Con nói không sai thì tình cảm ưu ái dành cho Mẹ Maria đã ăn sâu vào trong tim mỗi người Kitô giáo ngay từ thuở ấu thơ. Chính con đây là người đã cảm nghiệm một ít nhiều về những gì mà người lớn nói về Mẹ Maria, mà thật là kỳ lạ, tình cảm đối với Mẹ Maria đi vào tim con một cách tự nhiên và nhẹ nhàng, nhiều khi con cũng không biết được ngày nào con có lòng mến Mẹ đến thế. Dù rằng, tình cảm mà con dành cho Mẹ thời niên thiếu thì không rõ ràng và nhất quán như bây giờ, vì lúc đó con tôn sùng Mẹ theo đức tin phổ quát, bình dân mà thôi. Giờ thì con đủ nhận thức và khôn ngoan để

nhận ra phần sống của cuộc đời con không thể thiếu bóng dáng của Mẹ Maria.

Nói về Mẹ Maria là phải nói về chuỗi hạt mân côi, vì không ai biết Mẹ mà lại không biết chuỗi hạt mân côi. Chính Mẹ đã hiện tại Fatima để nhắc nhở người ta ăn năn trở lại, năng lần chuỗi mân côi và tôn sùng trái tim Chúa Giêsu. Con thú nhận rằng, từ lúc vào dòng thì các lời kinh đọc thường ngày con đã quên gần hết, nhưng may chăng con chỉ nhớ để lần chuỗi mà thôi. Ngoài các kinh lạy Cha, Kính Mừng và Sáng Danh thì con ít đọc các kinh khác, nếu nói đúng hơn không hay đọc. Trước khi đi ngủ là con đọc Kinh Kính Mừng, đọc không biết bao nhiêu kinh nhưng con vừa nằm là đọc khi nào ngủ thì thôi. Lời kinh kính mừng như lời ru để con đi vào giấc ngủ an lành. Trong Dòng con thì một ngày dành một giờ đặc biệt để lần chuỗi mân côi. Con phải thừa nhận rằng, lời kinh kính mừng thật sự là lời ru để ru người ta dễ ngủ, vì khi vào giờ lần chuỗi là các Cha, các Thầy phải chiến đấu mạnh mẽ mới giữ cho mình khỏi ngủ gục. Con cũng là người hay ngủ, nhưng con hứa với Mẹ rằng, con sẽ cố gắng đọc thật to lời kinh của Mẹ, và tránh ngủ gục trong giờ lần chuỗi, con xin Mẹ giúp con. Mà đúng thật, từ lúc đó đến giờ con ít ngủ hơn trong giờ lần chuỗi. Chính vì có lời cam kết đó nên con hứng lên làm một bản nhạc về chuỗi hạt mân côi:

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Pk: Đây hạt mân cô

Con kết ước với Mẹ tháng ngày

Đây hạt chuỗi thơm

Hương tỏa ngát lên tận thiên cung

Muôn ngàn lời kinh

Tôn danh Mẹ quyền uy lấy lòng

Bên tòa uy linh

Mẹ dõi nhìn nhịp bước con thơ!

A! Con đang còn nói về thời điểm lần chuỗi trong giờ sinh hoạt trong ngày tại cộng đoàn trên mảnh đất Chư sê. Con đã kể đến đâu rồi nhỉ? Đúng rồi, con đã dừng lại chỗ phần cả cộng đoàn đến giờ lần chuỗi, và lần chuỗi thì gắn liền với tình cảm mà chúng con dành cho Mẹ Maria, nên con đã đi hơi xa. Giờ lần chuỗi chẳng khác gì một cuộc chiến. chúng con phải chiến với những đam mê của thể xác, của giới hạn con người. Về đam mê thể xác là tật hay ngủ trong giờ lần chuỗi và chia trí, về giới hạn thì bởi mỗi người mỗi giọng nên nhiều khi đọc mà không đều nhau, rồi còn bị xuống tong nữa. Chỉ cần không cố gắng nâng giọng lên một chút là lời kinh sẽ xuống thấp, mà giờ kinh mà xuống thấp thì chẳng khác gì giờ than vãn, nghe nào nề buồn chán lắm, không thể cầm lòng sốt

Những Nẻo Đường Hoan Ca

sáng được. Mỗi lần chúng con không cố gắng giữ cho cung đọc được cao lên thì chắc lúc đó Mẹ buồn lắm, vì chỉ có giờ kinh đó là làm Mẹ vui mà không cố gắng thì sao Mẹ không buồn cho được chứ! Con thường đọc thật to và muốn mọi người đọc không xuống tông, nhưng do giọng con không được hay và không cao lắm nên mỗi lần kéo là vất vả lắm. Thôi thì cố gắng hết mình mà không được thì đành phải phó thác cho Mẹ thôi, tuy nhiên, tất cả mọi người đều ý thức giữ cho lời kinh luôn hát cao để không bị xuống tông, nên giờ kinh cũng không đến nỗi làm cho Mẹ buồn, con tin Mẹ vui thì đúng hơn. Con giám chắc điều ấy, vì với chúng con Mẹ không khác gì người Mẹ ở dưới trần gian, phải nói là Mẹ còn bao dung và chịu đựng hơn cả mẹ ở trần gian nữa. Vì chính ngày xưa, Mẹ đã âm thầm chịu đựng cảnh Con Yêu Dấu của Mẹ phải chịu bao đau khổ trên con đường lên núi sọ. Mẹ đã đồng hành cùng Chúa trên con đường đầy đau đớn và nhục nhã, vậy mà Mẹ vẫn nén nỗi đau vào trong lòng chỉ vì vâng theo ý muốn Thiên Chúa và vì yêu thương nhân loại. Chỉ suy niệm đến đó thôi con đã phải xúc động và cảm được nỗi đau mà Mẹ phải chịu. Dường như từ khi Mẹ được ân phúc là Mẹ của Con Thiên Chúa và người phụ nữ diễm phúc nhất trong các phụ nữ, thì cùng đồng nghĩa với việc Mẹ đang đón lấy một sứ vụ hơn hết mọi người phụ nữ trên trần gian này. Chắc chắn cái hơn hết đó là

Mẹ phải chịu đau khổ hơn nỗi đau đớn nào mà bất cứ người phụ nữ nào chịu trên trần gian. Đúng như Chúa nói: “Ai theo Ta thì phải vác thập giá mà theo Ta”. Thập giá không loại trừ ai muốn làm đẹp lòng Thiên Chúa, Mẹ Maria cũng thế. Noi gương theo Mẹ chúng con sẵn sàng và mau lẹ đón nhận những vất vả, hy sinh để được làm đẹp lòng Thiên Chúa, và đồng công với Mẹ trong sứ vụ cứu chuộc nhân loại. Kính Kính Mừng là hương liệu quý báu nhất dâng lên Thiên Chúa, nên Mẹ luôn khuyên con cái Mẹ năng lần chuỗi để múc tận nguồn ân phúc từ lời cầu xin của Mẹ lên Thiên Chúa. Khi kết thúc chuỗi hạt thì con thường nói thầm với mẹ rằng; con chỉ biết phó thác cuộc đời của con cho Mẹ và Cộng Đoàn con, gia đình con, các thân nhân, ân nhân và những người cần đến lời cầu bầu của Mẹ. Thế là giờ lần chuỗi đã hết, đến giờ làm việc kính thánh cả Giuse. Ngài là đáng luôn che chở cách đặc biệt cho kẻ đồng trình và những công trình xây cất. Ngài là mẫu gương của người đan sĩ đích thực, vì suốt ngày ngài thỉnh lặng để lắng nghe ý Chúa muốn và nhanh nhẹn thực thi ý Ngài. Chính nơi Thánh Giuse người đan sĩ tìm thấy cung cách sống cho Chúa và vì Chúa, ngài sống khiết tịnh, âm thầm trong nơi thanh vắng với Mẹ Chúa để phụng sự và nuôi dưỡng Hài Nhi. Xong giờ kính thánh cả Giuse, chúng con chuẩn bị để đọc kinh tối.

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Lời nguyện: *Lạy Mẹ Maria và Thánh cả Giuse mến yêu! Xin ở cùng Thầy Mẹ con và cho Thầy Mẹ con được bình an, được khỏe mạnh và vui tươi trong tuổi già. Xin Mẹ cho các chị dâu của con biết yêu thương Thầy Mẹ nhiều hơn. Đặc biệt xin Mẹ Maria và Thánh Cả Giuse chữa lành bệnh hoạn của bà Lan. Xin Mẹ đoái thương và gìn giữ tất cả những người làm cha làm mẹ. Xin cho con cái họ biết hiếu thảo và ngoan ngoãn để không làm đau buồn các bậc sinh thành. Xin Mẹ biến đổi những tâm hồn nguội lạnh biết quay về với Chúa qua lời kinh Kính Mừng của Mẹ.*

Vẫn câu đạo đầu trong ngày: “Lạy Chúa Trời xin tới giúp con, muôn lạy Chúa xin mau phù trợ con” để chúng con bắt đầu cho kinh tối. Sau lời đạo đầu thì chúng con hát

Những Nẻo Đường Hoan Ca

thánh thi và hát thánh vịnh, xong thánh vịnh chúng con hát đáp ca: “Trong tay Ngài, lạy Chúa, con xin phó thác linh hồn con. Ngài đã cứu chuộc chúng con, lạy Chúa Trời thành tín. Vinh danh Chúa Cha và Chúa Con, cùng vinh danh Thánh Thần Thiên Chúa... Muôn lạy Chúa, giờ đây theo lời Ngài hứa, xin để tôi tớ này được an bình ra đi. Vì chính mắt con được thấy ơn cứu độ, Chúa đã dành sẵn cho muôn dân. Đó là ánh sáng soi đường cho dân ngoại, là vinh quang của Israel dân Ngài...” Chúng con đọc xong đáp ca này thì đọc lời nguyện, xong lời nguyện thì hát ca vãn Đức Mẹ. Ca Vãn Đức Mẹ và kinh Truyền Tin cũng là những lời kinh tóm lại cho một ngày qua đi. Chúng con suy gẫm và cầu nguyện riêng một chút thì bước ra nhà nguyện để về phòng mình. Từ lúc kết thúc giờ kinh tối anh em chúng con có 45^p để làm việc riêng, rồi ai nấy tắt đèn để đi ngủ. Buổi tối là thời gian tĩnh lặng nhất, gọi là giờ tĩnh lặng thánh, không ai được nói chuyện hay gặp gỡ nhau nếu không được phép và chuyện không nguy kịch. Chính vì luật tĩnh lặng nhất về buổi tối như thế nên chúng con cũng ý thức điều ấy, tuy nhiên, có những lúc hứng lên thì cùng nói chuyện và trao đổi với nhau. Nhất là khi ở trên này khung cảnh có vẻ dễ dàng hơn chút nên chúng con cũng lợi dụng khi anh em ở cùng một phòng với nhau. Có lần chúng con đã bị Cha Cự Bề Trên la cho một trận. Chuyện là

thế này: hôm đó mất điện và trời có mưa nhỏ nhỏ, thế là các con mỗi tung tăng khắp mọi nơi, nhất là những nơi nào có ánh sáng thì nó tụ lại. Biết được quán tính của con mỗi như vậy, nên có anh em đã đùa vui con; anh ấy lấy đèn bin dọi vào màn con nằm, thế là các chú mỗi thao hồ mà chui vào màn. Khổ ở chỗ, nếu những con mới to thì không sao, vì nó không vô được màn, nhưng đàn mới này lại có những con rất nhỏ mà nó cắn cùng đau nên nó chui vào màn của con, thế là quấy phá con. Con mới nói anh ấy cất đi, anh ấy không nghe, con hét to hơn, anh ấy cứ giả làm thình, thế là con vừa đập tay lên sạp và hét to cất đi. Con làm vậy để cho vui thôi, ai ngờ xui xẻo ngày đó lại trùng vào lúc cha xuống xem chúng con thế nào, bên ngoài cha nghe ồn ào như thế, thì ngài nghĩ chúng con đang phá phách, vậy là một bài ca cổ dai dẳng không bao giờ quên. Từ đó chúng con khiếp không còn giám vui kiêu ấy nữa. khi nào đọc kinh về, ai làm gì thì làm, nhưng đến giờ là tắt đèn ngủ. Con cũng muốn như vậy, muốn về là ngủ liền, có khỏe thì đọc trang sách, chứ cả ngày làm việc cũng khá thấm mệt. Con lại thêm ngủ nữa chứ, nên có giờ rảnh mà ngủ thì còn gì bằng. Tuy nhiên, có những lúc hứng lên thì cũng không giữ trăm phần trăm. Đôi lúc có lẽ trọng thì chúng con đón vọng lễ trọng bằng những ván cờ tướng. Hai người đánh thì có thêm hai người ở ngoài làm cổ vắn. Bốn anh em chúng

con là những người chăm chỉ với cờ tướng hơn so với các anh em khác trong phòng. Những ván cờ tướng là trò thư giãn chúng ghiền nhất, chỉ cần rảnh chút là chúng con rủ nhau suy luận. Chúng con gọi môn đó là môn trí tuệ, ai thông minh hơn thì ít phải bị bứt chanh hơn. Con là người phải bứt chanh nhiều nhất, vì con mới tiếp xúc với cờ tướng, còn các anh khác thì quá lão luyện về môn này rồi. Con cam chịu trả giá đi bứt chanh để học hỏi đường đi nước bước của các anh khác. Sở dĩ chúng con đưa ra lệ phí bứt chanh, vì trước chỗ chúng con ở có đến bốn năm cây chanh sai quả, nếu không bứt thì nó vàng và hư đi. Thêm vào đó, chúng con cũng muốn uống nước chanh nên vẽ ra lệ phí này một công đôi việc. Con nói về thời gian chơi cờ tướng, thực sự thì chúng con chỉ lợi dụng những giờ rảnh ban ngày thôi, chứ ban tối hiếm lắm, phải giữ luật thanh tịnh thánh kỷ lắm. Các đảng bậc trong cộng đoàn không thích chúng con chơi cờ, nhất là Viện Phụ không muốn. Nếu có chơi thì vào Chúa Nhật giờ nghỉ mới được chơi, còn ngày thường thì cấm. Ở dưới Dòng thì không ai dám, nhưng lên đây do công việc mệt quá nên chúng con cũng châm chước với nhau chút để tạo niềm vui lành mạnh. Nghĩ thì như vậy, nhưng chúng con cũng phải canh chừng, nếu cha cự bẻ trên hay thầy Titus mà biết là chúng con bị tịch thu bàn cờ ngay, rồi còn nghe giọng ca cổ nữa, nên chơi nhưng cũng thấp thò

Những Nẻo Đường Hoan Ca

lắm. Nhiều khi anh em nói chơi với nhau, đi tu gì khó quá, chơi chút ván cờ tướng mà cũng phải dè dặt và canh chừng, chắc mấy Thiên Thần trên trời có đánh cờ tướng không ai cấm đoán như tụi mình đâu, vì Chúa nhân từ hơn các đáng bề trên, thế là cả thầy đều cười.

Sáng mai con được chia công tác đi xịt thuốc cho cây táo. Một chiếc xe đạp thân quen, một bộ quần áo Jean, một khẩu trang và một bình xịt thuốc 16 lít. con lên đường hướng về khu vực vườn táo. Khung cảnh những cây táo hiện ra trước con, khoảng chừng hơn 100 gốc táo. Gốc nào cũng khá to và sum sê, trái nhiều nhưng còn nhỏ lắm. Tuy là một vườn táo xanh mướt nhưng không lãng mạn như vườn táo trên thiên đình trong phim Tây Du Ký. Vì quá rộng nên không có thời gian để làm, vì thế cỏ mọc um tùm và sâu bọ đầy rẫy. Con thì xịt thuốc còn anh Giuse Đàn thì cắt cỏ, anh cắt đến đâu thì con xịt đến đó. Phải công nhận sức bền của anh Giuse trong công việc. Anh làm không biết mệt và cũng không ngại nguy hiểm. Nếu là con thì không dễ gì có thể cầm máy cắt cỏ một mình để cắt ở khu vực này. Vì nơi này không chỉ vắng vẻ, cỏ mọc rậm rạp, nhưng còn nhiều ngôi mộ trong khu vực này. Thế mà một mình anh cứ lúi thủi mấy ngày trước để cắt cỏ, nhiều khi anh cắt

mà quên cả thời gian nghỉ. Anh làm việc hăng say và khéo léo trong từng hành động. Con thì khác anh hoàn toàn; con không can đảm như anh, con sợ hãi và không đủ sức bền để làm việc nhiều như anh. Nếu không có anh thì để gì con đủ can đảm để một mình xịt thuốc nơi này.

Nhìn hàng táo xanh rì, con cũng thích thú, nhất là nhìn những chùm quả trĩu nặng, con càng thích hơn. Nhưng khổ nỗi, quả nhiều mà không ăn được, nó hư hết, vì sâu đã tiêm vào đó một dung dịch làm cho quả vừa lớn là vàng và rụng. Con hái một vài quả ăn thử nhưng không có quả nào mà không bị sâu ăn. Nếu trước khi nó ra hoa mà có thời gian xịt thuốc thì hi vọng có táo để thu hoạch, nhưng giờ thì muộn quá rồi. Con xịt thuốc lần này là để trừ hiểm họa sâu bọ trong đợt hai khi hoa đang đơm nở. Con pha thuốc và bắt đầu công việc của mình. Việc xịt thuốc là một việc bắt buộc phải làm thôi, chứ Viện Phụ không muốn dùng thuốc, bất cứ loại thuốc gì diệt hại tới môi trường. Ngài rất quan tâm và dùng mọi cách để tránh cho môi trường không bị ô nhiễm. Thật lòng thì con cũng không muốn xịt thuốc, vì không chỉ nó có hại cho sức khỏe bản thân, nhưng nó còn tiêu diệt các loài ong nữa. Khi con xịt thuốc thì những chùm hoa

mà các con ong lấy mật bị nhiễm ố, nên nó không có hoa để lấy mật, hay thụ phấn. Vì thế sự phát triển của nó cũng bị cướp đi và còn mang độc hại cho chúng. Suy nghĩ thì thế, nhưng không biết đâu mà lần, vì không muốn điều này thì chịu thiệt điều kia thôi. Có lẽ đứng nhìn vườn táo bị sâu ăn hết sao, vậy thì uống quá, với lại vâng lời là trên hết, nên không còn cách khác là phải xịt thuốc để tiêu diệt sâu bọ thôi. Khó khăn mà con phải đối diện là, một mình làm nên tự mình phải lo đi lấy những nhu cầu cần cho việc xịt thuốc. Từ vườn táo cách nhà khoảng 500 mét, cứ mỗi lần hết nước là con phải đạp xe đi về để lấy nước. Có một lần thầy Titus giúp con về lấy nước, thế là con được nghỉ ngơi khoảng 20 phút. Trong thời gian đó, con tìm đến ngôi mộ của bạn Hòa. Nói là bạn nhưng Hòa thua con đến bốn tuổi, vì Hòa sinh năm 1990. Cũng là một cái duyên mà con mới gặp được Hòa, nếu không có mảnh đất này thì chắc chúng con sẽ không có cơ duyên để trở thành bạn. Con xem Hòa là bạn vì Hòa vui vẻ, thân thiện và hiền lành. Đợt đầu chúng con lên đây, thì gia đình Hòa đã có mặt ở đây trước lớp chúng con. Hòa chuyên lái xe và làm cơ khí. Hòa thông minh và nhanh nhẹn trong lãnh vực

Những Nẻo Đường Hoan Ca

máy móc. Hòa đi làm việc ở bên Nga được 3 năm, nếu con nhớ không nhầm. Hoa có lần kể với con: Hòa về Việt Nam là vì không chịu nổi sự bất công và kỳ thị của người bên đó. Dù dân Việt Nam mình làm chăm chỉ hơn và giỏi hơn tụi nó, nhưng lương khi nào cũng thấp hơn, lại còn bị đối đãi không tử tế. Mình bỏ bao nhiêu là công sức mà cũng không bằng tiền lương của những kẻ ăn không ngồi rồi. Hòa trở về Việt Nam được vài tháng thì Bố gọi lên đây giúp nhà Dòng.

Con thường ngồi sau xe của Hòa để đi xúc cát ở ngoài dòng sông cách nhà dòng hơn 600 mét. Từ những chuyến đi lấy cát như thế thì tình cảm chúng con lại thêm thân thiện hơn. Trước khi ngày về của chúng con, thì Hòa có hẹn với con là sang năm lên Sài Gòn dự đám cưới của Hòa. Con mừng thầm và hẹn sẽ tới nếu có thể được. Chào Hòa con trở lại Vũng Tàu. Nhưng một điều con không thể ngờ, lời tạm biệt để ra về cũng là lời chào cuối cùng ở trên trần gian này.

Con về lại Cộng Đoàn ở Vũng Tàu được một ngày, thì nhận được một thông tin làm con như nhói trong tim. Xin các Cha, các Thầy cầu

Những Nẻo Đường Hoan Ca

nguyện cho linh hồn Giuse Hòa mới qua đời. Lúc đầu nghe đến đó thôi, con cũng không có phản ứng gì, vì thường ngày chúng con hay đón nhận những lời cầu xin cho các linh hồn. Thế nhưng, một lát sau thì con không còn bình tĩnh lắm, con ngạc nhiên không biết chuyện gì đã xảy ra với Hòa mà nhanh vậy. Nghe anh em nói, thì hôm qua Hòa lái xe để cày miếng đất bên gần sông, bị lún và xe lật mà không ai biết, đến giờ ăn cơm không thấy Hòa về thì đi tìm. Chuyện không ai ngờ đã xảy ra, Hòa nằm dưới gầm xe và bị một mũi sắt từ cái bóng đèn phía chỗ ngồi đâm vào tim. Hòa chết được hai ba tiếng thì người nhà mới phát hiện nên không kịp. Thế là một người bạn đã ra đi, Hòa ra đi mang theo những nỗi buồn tiếc xót cho những người thân trong nhà Hòa. Cho ông bà, bố Hòa, mẹ Hòa và các anh em của Hòa, cả người mà Hòa đã dự định sang năm cưới. Nơi những nỗi buồn đó, trong đó có con. Không thể tận mắt nhìn Hòa lần cuối và cũng không thể tiễn Hòa thêm một dặm, nhưng với Kinh Lạy Cha, Kính Mừng con xin dâng linh hồn Hòa vào trong bàn tay yêu thương của Thiên Chúa và Mẹ Maria. Hòa hãy yên giấc khi Thiên Chúa muốn Hòa ở bên Ngài lúc tuổi còn xanh nhé Hòa!

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Hòa chết được gần một năm thì con quay lại mảnh đất Chur sê này. Không có gì thay đổi về nhà cửa, nhưng con người đã không còn. Từ lúc Hòa chết thì gia đình Hòa một thời gian sau cũng chuyển đi. Mọi người thân trong gia đình Hòa đi hết, giờ chỉ còn Hòa trên mảnh đất này mà thôi. Hòa vẫn ở bên con, nhưng không còn là một chàng thanh niên vui vẻ, mà là một bộ xương khô dưới nấm mồ cỏ xanh. Nếu không có ai giới thiệu thì con không biết mộ Hòa ở đâu? Vì ngôi mộ không tên, không hương, không hoa, cỏ mọc um tùm, một chút hy vọng là có cây thập giá. Nói là thập giá, vì cây thập giá đó không có hình Chúa. Nếu có Hình Chúa thì mới gọi là Thánh Giá theo như con suy nghĩ, nhưng dù sao biểu tượng ấy cũng chỉ về cây Thánh Giá đặc sắc của người Kitô giáo.

Đang lúc đợi chờ thầy Titus đưa nước tới, con thêm chút thời gian để đứng bên mộ của Hòa. Trước hết con đọc kinh và phó linh hồn Hòa cho Thiên Chúa và Mẹ Maria. Rồi con bắt đầu suy niệm về sự chết. Con đặt câu hỏi: nếu đây là mộ của con thì sao? Không hoa, không hương, không tên. Chẳng lẽ chết là hết tất cả, là không còn gì để người ta nhớ đến, người ta quan tâm sao? Con không ngạc nhiên

tại sao mộ Hòa không có hoa, không có hương... là vì ngôi mộ chỉ để an ủi kẻ sống, còn đối với các thầy lời cầu nguyện mới giá trị hơn. Có lẽ con nghĩ đúng như thế, nên các thầy không quan tâm về bên ngoài của ngôi mộ cho lắm. Con bước tới ngôi mộ trông thật buồn thiu, nếu đây thực sự là ngôi mộ của con thì chắc con buồn lắm. Thế nhưng, với hoàn cảnh như ở trên này thì không thể trách được, vì đó chỉ là nơi tạm thời để Hòa an nghỉ thôi, chứ chắc chắn vài năm sau thì gia đình Hòa sẽ đưa Hòa về một nơi gần gũi và ấm áp hơn. Con không biết, cuộc đời Hòa lớn lên có được hưởng một cuộc sống hương hoa nhiều ở trên trần gian không? Vậy mà sao nhìn mộ Hòa không hoa, không hương con lại thấy tủi cho bạn mình. Thôi thì rán chịu Hòa nhé, hương hoa hay không hương hoa nó cũng chẳng ích gì lắm, vì mọi thứ đó đều là cái mau tàn, cái phụ du mà thôi. Con chỉ mong Hòa hưởng được hương hoa đích thực ở trên trời. Tuy nhiên, con cũng hứa trong lòng mình là sẽ trồng thêm một vài cây hoa và nếu có thể thì con sẽ xếp đá trên mộ Hòa. Lời hứa ấy con chưa thể làm được trong dịp này, hẹn Hòa vào dịp khác nhé! Nếu có cơ hội chắc chắn con sẽ làm cho Hòa. Con cũng muốn làm một bài thơ tặng

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Hòa, và nếu được thì con cũng muốn dệt thành nhạc:

Mới hôm nao, bạn còn với tôi
Kề bên nhau cùng bước chung đôi
Tôi với bạn vui đùa sớm tối
Giữa cuộc đời có bạn có tôi
Vậy mà sao? Giờ mình bạn đơn côi
Nằm lẻ bóng trong nắm mộ sao trời
Lúc bạn đi ...sao không mượn một lời
Nhấn với ai thêm hương hoa ngày mới
Tôi bước tới, cũng chẳng như mong đợi
Ngôi mộ vắng trong màu xanh cỏ nội
Không hoa hương, thêm bàn tay trắng tới
Hương kinh lòng ru bạn hiền ấm hơi
Bạn đi rồi thôi còn lại mình tôi
Theo hành trình chuỗi ngày cuộc đời
Xin chào bạn người ở trên tiên thời

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Hẹn mai sau cạn ly rượu Nước Trời.

(tặng Hòa nhé)

Vừa cao hứng ngâm bài thơ xong thì thầy Titus vừa đến, thế là con tạm thời xa bạn để đi làm công việc của mình. Hẹn một ngày khác con sẽ trở lại để nói chuyện với bạn trên nắm mộ đơn lẻ này. Con không có dịp may để cùng bạn uống ly rượu mừng, nhưng con sẽ chờ đến ngày viên mãn sẽ cùng bạn cạn ly trên nước trời.

Chút suy tư: Bao vất vả ngược xuôi của cuộc đời này sẽ đi về đâu, chẳng lẽ chỉ vài miếng ăn ngon, chỉ để ngủ êm, hay chỉ để thỏa mãn lạc thú mau qua. Nếu cả cuộc đời chỉ sống có những thứ ấy thôi thì giá trị của sự sống nhỏ bé vậy sao. Huyền nhiệm của sự sống phải có một giá trị xứng đáng với nó chứ, có lẽ chết là hết, có lẽ sống là để hưởng thụ. Vậy thì không đáng để chúng ta phải vất vả mệt nhọc để xây dựng cho một cuộc sống tạm bợ này. Nhưng những gì con tìm kiếm, những gì con xây dựng phải trả một cái giá tương xứng để mình không phải nuối tiếc hay uống công. Mà cái giá ấy chính là sự sống đời đời, đó là cái giá hợp lý và đáng tin, vì nó tương xứng với huyền nhiệm của sự sống. và chính mẫu nhiệm của sự sống vĩnh cửu mới

Những Nẻo Đường Hoan Ca

cho con người có giá trị, đáng để sống, đáng để làm một con người đích thực.

Lời nguyện: *Chúa ơi! Táo sâu quá trời luôn. Con xịt thuốc những chắc cũng chẳng ăn thua gì. Chúa có cách tốt hơn thì Chúa giúp nhé! Con xịt thuốc mà bị bệnh thì xin Chúa chữa lành Chúa nhé. Xin Chúa cho linh hồn Giuse đã qua đời được về hưởng hạnh phúc với Chúa và xin Chúa cũng an ủi nâng đỡ gia đình của Hòa.*

Con nói với bạn là bạn đơn côi, hay con đơn côi đều không đúng. Nếu bạn con đang ở trên thiên đàng thì có Chúa, Mẹ Maria và các Thiên Thần như vậy thì đâu có cô đơn. Con cũng vậy, nếu một người nào đó ra đi thì con cũng không cô đơn, vì bên con còn có nhiều người thân yêu, những anh em đang hiện diện trên này. Con muốn hiểu đơn côi theo một nghĩa nhất quán của một sự thiếu vắng vĩnh viễn của một người thân yêu thôi, tức là không ai có thay thế người ấy, hay giống người ấy; mỗi người có tính độc đáo và riêng biệt, nên khi xa một người là ta mất đi một thứ đặc sắc mà chỉ ở nơi người đó mới có mà thôi.

Nói đến những anh em đang hiện diện với con, thì không thể không nhắc tới các anh em như: Trình, Khấn, Tiến, Duyệt và những

Những Nẻo Đường Hoan Ca

người con đã kể trên. Như con đã nói, mỗi người có một nét độc đáo và ấn tượng riêng.

Đối với anh Phanxicô Cần Trình, thì con không quên nụ cười sáng khoái của Trình. Một con người vui tươi, hòa đồng, nhiệt tình và tài giỏi. Trình ham thích máy móc và xe cộ, nhất là về lãnh vực cơ khí thì tuyệt vời. Kể đến xe cộ là phải kể đến bộ ba, Trình, Tiến, Khấn. Trình thì chuyên về sửa chữa máy móc, còn tiến thì chuyên chạy xe tải, Khấn thì lái xe mức. Con cũng thêm được vào trong tốp tốc độ đó, nhưng con nhát và không có khuyến lăm.

Nói về Louis Gonzaga Tiến (Tyang), Tyang là tên do cha mẹ Tyang đặt cho, vì Tyang là người Đồng Bào Thượng. Nhưng nếu ai đó gặp Tyang thì không nhận ra Tyang là người của Đồng Bào, vì Tyang đẹp trai, trắng trẻo, lại thông thạo tiếng kinh. Với sự khéo léo và thông minh, Tyang lái xe rất vững vàng; tính hài hước làm cho công việc bớt căng thẳng, nhất là hiệu quả vô cùng.

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Còn về Ouen Khán; ông thánh Ouen hay Owen gì đó có biết đá banh không? Mà sao thấy Owen giống tên cậu thủ đá banh là anh ta chọn liền. Nói vui như thế, để biết rằng Khán là một cầu thủ sắc bén và nhanh nhẹn. Không chỉ nhanh nhẹn và khéo léo trong các đường banh, mà còn nhanh nhẹn, khéo léo trên chiếc xe múc. Khán không loại trừ xe nào hết, xe tải, xe múc, xe con đều lái vững vàng hết... người thì nhỏ có chút, mà sao khỏe và thông minh đến thế chứ. Đến nỗi anh em gọi Khán là trẻ con. Nhưng trẻ con này lợi hại và đáng kính lắm thay, không có trẻ nhỏ này thì những con đường gồ gề, ai đắp cho bằng? những vạt cỏ dại ai cày cho sạch? ... con cũng thích được gọi trẻ con như Khán, để được nhiều người thương và yêu mến.

Làm đi còn nhìn và tạo dáng gì nữa?

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Khép chân lại chút anh Trình, xem kỳ quá!

Làm sao chúng ta lại bỏ qua một người năng nổ, hóm hỉnh, hài hước và nhanh nhẹn. Anh ấy là anh Henricô Mai Ngọc Duyệt. Nhìn anh, con không nghĩ anh là một anh chăm vườn, mà phải là một nam tài tử điện ảnh thì đúng hơn. Anh dáng cao, cân đối và có khuôn mặt hợp với mái tóc tự nhiên rất đẹp. Con nhìn không lầm, nếu anh không đi tu mà thi vào trường điện ảnh có thể anh sẽ đậu. Không chỉ bề ngoài đẹp trai, nhưng anh còn thông minh, nhanh nhẹn và vui tươi. Nói chuyện với anh không thể không có tiếng cười âm vang. Con người nhanh nhẹn và linh hoạt nơi anh làm cho những ai tiếp xúc với anh trẻ lại. Anh còn có tài diễn xuất pha trò làm cho người khác cười. Nhất là tài nhả giọng của anh. Anh còn chuyên về Kèn Bass. Với nhiệm vụ làm vườn trên này,

Những Nẻo Đường Hoan Ca

anh mang đến cho anh em nguồn rau sạch và hoa trái tự nhiên. Ôi những cái đẹp, cái hay đó, bây giờ chỉ để cho Chúa mà thôi.

Sở dĩ con muốn giới thiệu riêng biệt từng anh em một như thế, là vì con tìm thấy nơi anh em đó những dấu ấn từ nơi Thiên Chúa. Dù con xác tín Chúa gọi con, nhưng khi nhìn vào các anh em trẻ lại cho niềm xác tín ấy rõ hơn. Trong Kinh Thánh thì nói rằng; Chúa thường gọi những người dốt nát, thấp kém... vậy mà sao con không thấy sự dốt nát hay thấp kém nơi những anh em trẻ này, mặt khác con hoàn toàn nỗ lực các tài năng và cả ngoại hình bên ngoài nữa. Chắc chắn nếu các anh em này không theo tiếng Chúa gọi, thì họ cũng là những người làm mưa làm gió ngoài đời. Nhưng thật mâu thuẫn

Những Nẻo Đường Hoan Ca

thay, ơn gọi của Chúa biến đổi tất cả; họ bước đi mà không một chút toan tính hay nuôi tiếc. Một sự tận hiến vui tươi và quyết liệt. Vì lý tưởng ơn gọi, họ chôn mình đi và từ bỏ những ham muốn đời thường để sống thích hợp với ơn gọi chiêm niệm.

Đi tu đã là khó rồi, vậy mà anh em lại chọn dòng chiêm niệm khổ tu để tận hiến đời mình. Ngay cả chính con nhiều lúc cũng không hiểu làm sao mình sống được với ơn gọi này. Nhưng khi nhìn lên Chúa, thì con không còn bối rối nhiều, vì chương trình của Thiên Chúa khác với kế hoạch của loại người. Thêm vào đó, chính Chúa Giêsu đã nói: không phải chúng ta chọn Chúa trước, nhưng Ngài đã chọn chúng ta. Điểm khác khá thú vị, là chúng con muốn noi gương chị Thánh Têrêxa Hài Đồng Giêsu trở nên bông hoa nơi rừng vắng để làm vui lòng Chúa. Từ những suy tư đó, con lấy làm hạnh phúc, vì được ở gần với những người của Chúa. Tạ ơn Chúa.

Chút suy tư: *Chúa nói đúng thật, có nhiều người được gọi nhưng ít người được chọn. Biết bao người đến rồi đi, cứ như thế, tiếng gọi cứ mỗi ngày thưa dần và người ta không biết có lắng nghe được tiếng gọi nữa không. Nhưng cũng từ những người*

Những Nẻo Đường Hoan Ca

nghe tiếng gọi đó họ đã kiên nhẫn để giữ vững mãi tiếng gọi ấy cho đến bây giờ. Tuy nhiên, để giữ được tiếng gọi đó chắc không phải tự sức họ mà được nhưng do bởi tình yêu của Chúa dành cho họ nhưng không, và Tình Yêu ấy đã chọn họ.

Lời nguyện: Cảm tạ Chúa cho con niềm vui vì có những anh em sống chung với nhau trong lý tưởng dâng hiến. Xin Chúa gửi thêm những tâm hồn khao khát tìm Chúa và sẵn sàng dâng hiến mình cho Chúa. Xin chị Thánh Têrêxa cầu bầu cùng Chúa cho chúng em biết bắt chước chị để làm vui lòng Chúa. Xin chị làm mưa hoa hồng trên mảnh đất Chư Sê này nhé!

Ngày chúng con chờ đợi cũng đã đến, ngày thu hoạch nhãn. Nhìn chùm nhãn to căng đều chúng con ai cũng thích thú, nhất là khi cắn một miếng thì nước nhãn ngọt ngào văng lên đôi môi của chúng con. Cảm giác đó thật sung sướng, chưa bao giờ được nhìn thấy nhãn chín nhiều như vậy, và được ăn thỏa thuê. Chỉ có khoảng hơn 200-300 gốc nhãn là cho quả thôi, thế mà con cũng thấy thật là nhiều, nếu mà cả 2000 gốc đều trái sum sê thì không biết hái đâu cho hết. Ăn quả thì phải nhớ đến người trồng cây. Chúng con được thừa hưởng vườn nhãn này là phải mang ơn anh chị Hiền Hiền.

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Mảnh đất này là của anh chị để lại cho nhà Dòng. Con không biết việc trao đổi giữa anh và Cộng Đoàn như thế nào, nhưng tất cả những gì chúng con có được đều bởi mồ hôi công sức và tiền bạc anh chị bỏ ra. Nếu con tính không nhầm thì tiền bạc đầu tư vào trong 2000 gốc nhãn này thôi cũng phải tiền tỉ; rồi còn các công trình khác nữa. Nhất là cả gần 30 mẫu đất thì không biết giá tiền lên đến cỡ nào. Thật lòng mà nói Cộng Đoàn chúng con có được mảnh đất cũng là cơ duyên. Dù có nghe là anh chị đầu tư nhiều mà không ăn thua nên muốn chuyển nhượng cho người khác.

Phải nói rằng, Cộng Đoàn chúng con may mắn và có duyên gặp được anh chị. Đối với chúng con, Chị Hiền như người chị trong nhà. Dù cách xa nơi chúng con ở, nhưng mỗi tuần chúng con đều có hoa quả và các món sinh tố, đôi lúc thì thịt gà, thịt vịt... nhất là các vật nuôi như: gà, vịt, ngan.. của chúng con nuôi thỉnh thoảng chị hay cho một ít giống nuôi. Con khi nào cũng mong chị gửi đồ ăn xuống, vì món sầu riêng sinh tố chị làm rất ngon. Nhất là chị thường gửi mít và sầu riêng cho chúng con..

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Chút suy tư: Tình yêu Chúa nối kết người ta đến với nhau và tình yêu Chúa cho người ta lòng quảng đại lạ lùng. Nếu không có tình yêu Chúa thì hỏi rằng những gì người ta đem đến cho Cộng Đoàn thì phải tính bằng giá nào đây. Con mong đi tìm phép lạ, nhưng mỗi ngày đều có phép lạ nhãn tiền nơi những bàn tay quảng đại mà Chúa gửi tới cho con. Con còn tìm kiếm điều gì hơn, khi chính Chúa đến trong những vị khách đến với nhà Dòng. Chúa nuôi sống chúng con bằng chính của bố thí nơi những tấm lòng quảng đại. Vậy tại sao con không sống quảng đại, yêu thương để Chúa dễ dàng ở cùng con?

Lời nguyện: Lạy Chúa Giêsu! Chúa đã gửi những người Chúa muốn đến cho Cộng Đoàn chúng con. Xin Chúa ban phúc lành xuống các ân nhân xa gần và trả công cho họ. Đặc biệt là anh chị Hiền Hiền được yêu mến Chúa hơn và phục vụ Chúa nhiều hơn. Xin Chúa chúc phúc cho anh chị và cả mảnh đất thân yêu này. Xin cho mảnh đất trở nên một Cộng Đoàn có nhiều ơn gọi Chư Sê. Xin Chúa cho anh chị con có công ăn việc làm ổn định và cho bé Hoàng Anh sớm biết nói.

Giờ đây con xin quay lại công việc hái nhãn. Thật vui, thật hớn hởi với những chum nhãn trên tay, con đặt chúng xuống trong cái thúng khá lớn. Hôm nay lớp chúng con được chia đi hái nhận, với 8 anh em, chúng con chia

Những Nẻo Đường Hoan Ca

mỗi góc hai người. Nhãn vào thời điểm này chưa được thu hoạch hết, vì còn nhiều cây trái còn xanh. Nếu để khoảng hơn tuần nữa thì có thể thu hoạch được hết. Nhưng nếu chờ đợi đến ngày đó, thì một số nhãn chín trước sẽ rụng, nên anh em chúng con được phân công hái những cây có thể thu hoạch được. Từng chùm nhãn lồng nhìn mát mắt, và cũng mát bụng. Chúng con vừa hái, vừa ăn thỏa thuê. Chắc số nhãn hái được và số nhãn thu hoạch gần tương đương nhau (hihihi), nếu chuyện này mà thầy Titus nghe được thì chết, vì nếu thầy không cho phép anh thì không được. Thế nhưng, con cháu Eva thì khó mà giữ được mình trước những chùm nhãn thơm ngon như vậy; với lại nhãn rụng dưới cây cũng nhiều. Nói vậy thôi, chứ chúng con có cố tình anh thì cũng không ăn thua gì so với số lượng lớn như vậy. Chúng con hái cũng được khá khá, giờ phải di chuyển về để thầy Titus, cha Cự Bè Trên, cùng một vài anh em tĩa canh và xếp vào giỏ để mang ra chợ Chư Sê nhờ chị Trinh bán.

A! nói đến chị Trinh thì anh em chúng con không ai mà không có ấn tượng. Chị ấy có chiều cao khiêm tốn, nhưng lại dư chiều ngang, nên nhìn chị ấy rất sang. Nếu chị ấy nghe được

chắc là chị ấy cho một trận, nhưng con nghĩ với tính tình vui vẻ, hòa nhã và rộng rãi như chị ấy thì chúng con có trêu chọc bao nhiêu chị ấy cũng không buồn làm gì. Gia đình chị Trinh, anh Tàu không khác gì là thành viên trong Đại Gia Đình chúng con. Nhà của anh chị là chốn dừng chân cuối cùng khi chúng con từ Vũng Tàu lên Chư Sê. Vào nhà anh chị thì mọi sự tự túc, muốn ăn, hay muốn ngủ cứ tự nhiên tìm đồ ăn, phòng mà ngủ. Nhà anh chị giống như là tu sở của chúng con vậy, anh chị luôn niềm nở để đón tiếp và giúp đỡ chúng con trong khả năng có thể.

Việc chị bán nhãn cho chúng con cũng chính nhờ sự nhiệt tình, ưu ái đối với cộng đoàn nên chị mới sẵn sàng giúp đỡ. Chứ con biết, công việc này khá vất vả không thích hợp với hoàn cảnh của chị. Dù chị cố gắng để bán hết số nhận mỗi lần đem ra, nhưng vì chợ nhỏ nên nhu cầu tiêu thụ không nhiều, vì thế số nhãn hái xuống có ngày phải tồn kho. Cũng may, Viện Phụ tới thấy tình trạng như vậy, thì ngài liên lạc với chị Hiền trên Gia Lai để xem có cách nào thuận lợi hơn. Chị Hiền mau mắn giới thiệu môi thân quen của chị để tiêu thụ nhãn cho cộng đoàn. Thế là từ đây không còn lo tồn kho nữa,

Những Nẻo Đường Hoan Ca

số lượng hái bao nhiêu là thu hoạch bấy nhiêu, nhiều khi không đủ để nhập hàng. Khi nhận có mối ổn định như vậy, thầy Titus khỏi phải băn khoăn, thầy cười vui tươi như hoa nở, chúng con cũng mừng thầm.

Vườn nhãn đang vào mùa thu hoạch

Niềm vui nối tiếp niềm vui, vấn đề nhãn đã được thu xếp ổn thỏa; thì chúng con nghe tin có Cha Tổng Đại Diện GiaLai Kontum, anh Hòa chị Sương, và thêm hai Dì dòng Mến Thánh Giá Cần Thơ lên thăm. Chúng con mừng, vì ở chốn khỉ ho cò gáy này mà cũng có cha Đại Diện quan tâm và lên thăm. Được Cha lên thăm và mọi người lên thăm thì ai cũng mừng; mừng hơn nữa là được Cha dành ưu ái

Những Nẻo Đường Hoan Ca

đặc biệt cho Cộng Đoàn. Ngài có cái nhìn lạc quan và rất yêu mến ơn gọi. Ngài sẵn sàng giúp đỡ chúng con khi chúng con có yêu cầu gì. Người ta gọi ngài là Đông Cô Hồn. Đông là tên của ngài, còn Cô Hồn; là vì Cha chuyên lo về vấn đề an táng cho các bào thai bị phá. Ngài đã thiết lập được 4,5 trung tâm hoạt động trong vấn đề này khắp cả nước. Nhiều người ngoại đạo gọi ngài là Đông Cô Hồn, vì họ nghĩ những thai nhi bị giết đó không có nơi nương tựa, nên họ gọi là Cô Hồn.

Con thấy được nơi ngài tính tự nhiên, tiếp xúc với mọi người không ngại ngần gì. Ngài hài hước và là một con người thánh thiện. Đi theo Ngài trong dịp này có thêm anh Hòa và chị Sương.

Chị Sương và anh Hòa thì chúng con không lạ lắm gì, vì anh chị là người thân của Cộng Đoàn. Qua anh chị Hiền Hiền chúng con quen biết được anh chị Hòa Sương. Thật là những người Chúa gửi tới cho Cộng Đoàn. Anh chị yêu quý và quảng đại với tất cả các anh em. Xin Chúa trả công cho tất cả những ân nhân đã giúp đỡ cho chúng con.

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Buổi trưa hôm đó chúng con được dự bàn tiệc chung với nhau thật thân tình và nồng ấm. Hai Gì Cần Thơ đang phục vụ trên này cũng lấy làm an ủi và sung sướng, vì từ đây không còn cô đơn trong sứ vụ truyền giáo nữa, bởi sau những hoạt động truyền giáo của các Dì lại có thêm lời cầu nguyện của chúng con ở trên này hỗ trợ.

Ngày hôm nay là ngày lễ cha thánh Biển Đức, là lễ trọng nên chúng con được nghỉ. Thường thì chúng con chỉ được nghỉ vào ngày Chúa Nhật và các ngày lễ trọng.

Chút suy tư: Nhìn những chùm nhãn chín mọng ai lại không thích, nhưng chẳng ưa gì những cây nhãn không đơm hoa kết trái; chỉ muốn chặt đi cho rảnh đất, vì nó thật vô ích. Có lần trong Tin Mừng người chủ cũng muốn chặt cây vả đi, vì nó không có trái, nhưng người làm vườn đã xin để lại một năm tưới bón phân cho nó, họa may năm sau nó có trái, khi đó chặt cũng không muộn. Thiên Chúa giàu lòng từ bi là thế, đến cái đáng phải loại bỏ, đáng bị chặt đi nhưng Ngài vẫn chờ đợi và chăm sóc để nó biết quay về và sống tốt hơn. Thiên Chúa yêu con người và tôn trọng bất cứ hạng người nào. Ngài yêu mến sự sống, và đối với Ngài sự sống nào cũng phải được lớn lên, được tôn trọng và

Những Nẻo Đường Hoan Ca

đường nuôi; nếu ai không yêu quý sự sống của người khác là đi ngược lại với tình yêu của Thiên Chúa. Vậy mà không biết bao nhiêu người mẹ đã vì sự lầm lỡ của mình mà giết chết đi mầm sống cao quý của mình. Họ cho mình cái quyền phép của Thiên Chúa và định đoạt cái chết trên những linh hồn bé bỏng và vô tội. Chúng không chỉ đáng thương vì vô tội, hay bé nhỏ, nhưng nó đáng yêu vì là con của mình. Thế mà sao người ta nhẫn tâm giết chết chính người con yêu dấu của mình. Rồi ai sẽ trả lại cái giá đáng cay đó cho những sinh linh vô tội ấy trước mặt Thiên Chúa? Con không biết làm sinh lợi những hồng ân Chúa ban, là chính lúc đó con đang giết chết những đứa con mà Chúa muốn chúng phải hiện diện để phục vụ cuộc đời này.

Lời nguyện: *Cảm tạ Chúa cho chúng con có mùa thu hoạch nhân. Xin Chúa nâng đỡ cha Đại Diện, anh chị Tào Trinh và anh chị Hòa Sương, cũng như các Dì. Xin cho cha, các Dì và gia đình anh chị được bình an, hòa thuận yêu thương nhau. Xin Chúa soi sáng cho các thiếu nữ biết gìn giữ trinh tiết của mình và biết quý trọng mạng sống của con cái mình.*

Làm việc là ân phúc, nhưng nghỉ ngơi cũng là ân lộc; nên chúng con không từ chối ân ban nào từ Thiên Chúa. Đợi chờ ngày lễ trọng, hay ngày Chúa Nhật là niềm vui của chúng con. Trong những ngày đó, không chỉ Thánh Lễ hát

Những Nẻo Đường Hoan Ca

sốt sáng hơn, nhộn nhịp hơn, nhưng còn được chơi thể thao và làm được việc riêng nhiều hơn. Con thì trông chờ đến ngày nghỉ để được đá banh. Nếu không có ngày Chúa Nhật thì chắc đời con sẽ bớt đi ý nghĩa và vui mất niềm vui. Trên này thì chỉ có hai môn thường chơi nhất, đó là Bóng Bàn và Bóng Chuyền, còn đá banh thì sân xa quá, với lại anh em cả tuần làm việc mệt nên chọn chơi môn nào đó nhẹ nhàng hơn.

Nếu chịu khó tập thì tương lai cha là một cao thủ.

Đang lúc đang chơi vui thì chúng con lại nhận được thông báo, ngày mai các thầy du học Việt Kiều sẽ lên thăm anh em; thế là cả nhà đều vỗ tay hoan hô. Một số anh em thì đánh bóng bàn. Còn chúng con thì chơi bóng chuyền, tỉ số nghiêng về đội trẻ chúng con, còn đội già của Cha Cự Bê Trên thua.

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Đúng như niềm vui chúng con đón nhận, các thầy du học bên Mỹ lên thăm chúng con. Các thầy bên Mỹ về không thể thiếu Socolate rồi, chúng con chờ đợi không chỉ có kẹo, nhưng để chia vui với các thầy sau một thời gian du học xa nhà. Và cũng để nung lại hơi ấm tình anh em một nhà. Trong số ba anh em lên đây, thì thầy Bruno là anh cả, đến thầy Gioan Tân Toàn, và cuối cùng là thầy Phaolô Lộc.

Mùi thơm của Socolate bay tỏa trên bàn ăn trưa hôm đó và chúng con cũng được các thầy đãi cho một bữa khá bổ dưỡng. Tuy là các thầy được sống bên Mỹ thời gian, nhưng khi trở lại Cộng Đoàn thì dường như sự phân cách không còn nữa, mọi người đều như nhau, và ai cũng muốn góp tay vào việc xây dựng Cộng Đoàn.

Thầy Bruno xắn tay áo lên để cùng anh em kéo dây điện, còn thầy Tân Toàn thì ra cuộc đất cho vòng bấp sắp gieo, thầy Lộc Khánh thì cho chim ăn và đi canh nhần. Trong Cộng Đoàn chương trình đi học ở nước ngoài cũng khá nhiều, tuy nhiên, mục đích chính của Cộng Đoàn không phải là để có nhiều bằng cấp làm ông này ông nọ, nhưng là để bổ túc thêm kiến

thức về đời đan tu. Vì vậy, thường chúng con gọi đi học ở nước ngoài là những anh em tu học, chứ không chỉ là du học bình thường. Điều ấy cho thấy rằng, mỗi anh em được nhận nhiệm vụ tu học là cả một nỗ lực trong quá trình phát triển tri thức và nhân đức trong ơn gọi đan tu.

Nhiều người chưa hiểu về đời sống đan tu thì cho rằng: Cuộc sống đan tu không đi ra truyền giáo thì cần gì kiến thức nhiều mà học cao làm gì? Nói như vậy cũng có phần đúng, nhưng không hợp lý hoàn toàn. Dù đời sống đan tu không hoạt động bên ngoài như các dòng khác, nhưng để giúp một con người có nhân cách và sống đúng với linh đạo của dòng thì đòi hỏi người ấy phải có sự hiểu biết, có cái nhìn sâu sắc thì mới nhận ra được giá trị mà ơn gọi mình mang lại. Thêm vào đó, kiến thức đúng đắn sẽ giúp cho người đan sĩ sống đúng với căn tính của mình, cũng như để trở nên người hướng dẫn cho những ai chạy đến với họ trong việc thiêng liêng. Điểm khác, đời sống Cộng Đoàn một phần nào đó cũng là một xã hội thu nhỏ, nên kiến thức luôn cần để người đan sĩ biết xây dựng Cộng Đoàn ngày một tấn tới hơn trong lĩnh vực tâm linh, cũng như các sinh hoạt khác.

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Sau ngày kế tiếp các thầy Việt Kiều tới lại là ngày Chúa Nhật nên chúng con được vui chơi với các Thầy. Chơi thể thao xong, chúng con cùng với anh Tân Toàn leo núi để thưởng ngoạn thiên nhiên. Đứng là dốc núi cheo leo, những tảng đá đứng xụng xứng, cây cối thì rậm rạp, chúng con phải vất vả lắm mới chinh phục được đỉnh núi. Vượt qua gian truân mới có ngày vinh quang, qua bao nhiêu chặng hiểm trở chúng con leo lên tận chóp đỉnh và thưởng thức luồng gió mát tuyệt vời, cũng như nhìn được toàn cảnh núi rừng. Một màu xanh bát ngát đang vây phủ chúng con và những tiếng gió réo rít cứ như muốn ôm chặt chúng con vào thiên nhiên. Chúng con chụp hình và ngắm nhìn những đám mây bay lơ lửng trên bầu trời xanh ngắt trong tiếng chim kêu gọi bầy. Khám phá và chinh phục đỉnh núi xong, con về tranh thủ lấy xe đạp chạy quanh một vòng để tìm hiểu cảnh sinh hoạt của người Đồng Bào.

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Từ nơi chúng con ở đến các buôn làng cách khoảng hai cây số, đạp xe đạp thì mất chừng hai mươi phút là tới. Tuy khoảng cách không xa, nhưng đường đi thì vất vả, vì lắm ổ gà, bụi bặm; nhất là trời mưa thì thậm tệ biết chừng nào. Thế nhưng, những người sống ở đây thì không ngần ngại gì, họ chẳng quan tâm và không lấy làm cực khổ như chúng con. Nhìn cuộc sống của anh em Đồng Bào con tưởng chừng như họ vô cầu, không đòi hỏi, cứ để mọi điều xảy đến tự nhiên là vậy. Chính vì tư tưởng hoang sơ như thế, nên những gì xung quanh họ đều giống nhau và đơn sơ, nghèo nàn. Ngay chính những con vật cũng sống bầy đàn và gần gũi với sinh hoạt của con người. Họ không bon chen, cũng chẳng tích góp nhiều, nên họ không sợ phải mất của, hay bị người ta lạm dụng. Các

vật nuôi trong nhà đều thả tự do, ngày cả cửa nẻo cũng không cần thiết. Một vài tấm gỗ che chắn mưa nắng thế là đủ, còn tắm rửa hay nước uống đều dùng chung một cái giếng giữa làng. Con ngẫm nghĩ, nếu không may cái giếng đó hết nước thì họ lấy nước đâu mà dùng, vì họ không biết cách trữ nước mưa, cũng không có điều kiện đào giếng cho mỗi nhà. Nhìn cuộc sống nghèo nàn như thế con cảm thấy thương hại, nhưng nơi họ con lại tìm thấy những nét thật cao quý và dễ thương.

Nếu ai đó sống quen ở thành thị mà bước chân tới những buôn làng này, thì họ sẽ phải ngạc nhiên về cảnh sinh hoạt nơi này. Đường như cuộc sống của họ thảnh thơi, không làm việc tấp nập hay nhộn nhịp như thành phố. Ai làm gì thì làm, ai kiếm được miếng gì trong ngày mặc kệ, còn họ thích thì đi làm không nghĩ ngơi cũng chẳng thiệt hại gì. Mà nếu có đi làm cũng chỉ đi kiếm vài que củi, hay làm một vài thửa ruộng có cái để ăn qua ngày. Vì thật sự, với họ không cần phải vất vả để kiếm thật nhiều của cái, mà kiếm cũng chẳng có gì để kiếm, vì nhà cửa thì không xây, học hành không, điện không có, suốt ngày sống tùm năm, tùm bảy bên ghè rệu để kể chuyện và thăm hỏi nhau

Những Nẻo Đường Hoan Ca

cho vui vậy. Nói chung những gì họ tiêu thụ đều sử dụng của cái tự nhiên do họ làm ra. Ngay cả những điều thuốc trên tay những người phụ nữ, cũng làm bằng lá cuốn rồi cho thuốc vào, thế là thành một món ăn chơi đậm đà.

Từ những trải nghiệm trên, con thấy họ sống đúng với con người hoang sơ mà Thiên Chúa tạo dựng. Càng thấy đúng hơn với lời của Chúa: “đừng lo cho mạng sống: lấy gì mà ăn; cũng đừng lo cho thân thể: lấy gì mà mặc. mạng sống chẳng trọng hơn của ăn, và thân thể chẳng trọng hơn áo mặc sao? Hãy xem chim trời: chúng không gieo, không gặt, không thu tích vào kho; thế mà Cha anh em trên trời vẫn nuôi chúng...” con nghĩ họ chẳng khác gì chim trời, họ được Cha trên trời nuôi dưỡng, vì thế họ là những người sống gần với Cha trên trời hơn cả; nhưng đáng tiếc là họ vẫn chưa nhận ra phúc ân đó. Chính vì họ là những con chim tự do, nên họ không lấy làm buồn sầu khi sống một cuộc sống xem chừng như là quá thiếu thốn như vậy, vì nơi họ không vắng tiếng cười. Những khuôn mặt rạng rỡ và những nụ cười phúc hậu điểm lên trên khuôn mặt da môi tóc bạc. Con còn ấn tượng hơn nữa là hình ảnh những trẻ thơ. Ôi thôi! Quần áo chúng mặc chẳng biết chỗ nào là

Những Nẻo Đường Hoan Ca

chính, chỗ nào là phụ, vì nó rách và dơ bẩn lắm. mặt mày đen nhảm, tóc tai bù xù, nhưng nụ cười rất đẹp. Bầy trẻ hồn nhiên chạy nô đùa trên những vũng lầy mà trâu bò hay đến tắm, chúng không để ý tới vệ sinh là thế nào. Con nhìn chúng và nghĩ về hình ảnh những đứa trẻ ở thành thị thấy chúng thật thiệt thòi, nhưng có một điều an ủi con là; con tin chắc niềm vui mà chúng đang tận hưởng là niềm vui trọn vẹn, niềm vui đến từ một cuộc sống vô lo, tự do và giản dị. Lần này hình ảnh các em cho con thấy rõ hơn thế nào là niềm vui của trẻ nhỏ buôn làng. Nên con có dùng hình ảnh đó để diễn tả niềm vui của con khi tìm thấy điểm tựa trong cuộc đời mình, con có viết một vài nét:

Khát Vọng Hạnh Phúc

Tôi rong chơi giữa những chợ đời

Để tìm kiếm vinh hoa quyền uy

Tôi mong sao giấc mơ hiện thực

Và nghĩ hạnh phúc là thế thôi

Chợt mưa tới gió cuốn mây trôi

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Xoá tan đi tất cả quanh tôi
Giữa đất trời lạc lõng cô đơn
Chân mệt nhòai quanh vắng mù khơi

Một chiều vắng lang thang ơ thờ
Tôi khát vọng thèm khát yêu thương
Một ngày mới sáng sớm tinh sương
Tôi mong tìm niềm vui lẽ thường

Tôi chợt nhớ có Ngài trên đường
Niềm vui bỗng dâng đầy toả lan
Xuyên thấu qua tim tôi chứa chan
Tôi ngỡ ra chính Ngài là bạn

Tôi nhảy mừng như trẻ nhỏ buôn làng
Nước mắt hay niềm vui hoá châu lệ

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Tôi biết rằng từ nay tôi mới yêu

Vì nơi Ngài hạnh phúc đông thật nhiều.

Tg: Mai Đăng Minh

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Dù đường đi vất vả nhưng thầy vẫn không quên việc bác ái.

Thương thằng nhỏ quá! Thầy mua bánh cho nhỏ nhé!

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Em bao nhiêu tuổi vậy? Em không đi học sao?

Vật chất thiếu thốn, nhưng không thiếu tiếng cười.

Trâu bò ngủ khách sạn trời sao

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Chút suy tư: Cùng một kiếp người, cùng con một Cha trên trời, mà sao có người lại sung sướng, có người lại khổ đến vậy? Phải chăng Thiên Chúa là nguyên nhân của sự bất công đó khi Ngài dựng nên vũ trụ này? Chắc chắn là không, vì ý định của Ngài ngay từ đầu là để con người được sống dồi dào và làm chủ các loại thọ tạo. Như vậy, bất cứ ai cũng được thừa hưởng quyền lợi trên của cái vật chất một cách đồng đều. Không ai dư quá, cũng không ai nghèo quá. Tình trạng đói khổ và phân cấp như hiện nay là do lòng tham lam ích kỷ của con người tạo nên. Họ chỉ biết lo cho mình và tìm mọi cách để làm giàu chính mình mà bất chấp sự đói khổ, bệnh tật, chết chóc trên người khác. Tại sao lại có sự ích kỷ như vậy? nguyên nhân sâu xa nhất vẫn là do họ nghĩ con người với con người không phải là anh em của nhau, không nhận thức được mình là con một Cha trên trời, nên không yêu thương và cũng không biết san sẻ, quan tâm đến người bên cạnh mình. Chỉ những ai có con tim nhạy cảm và yêu thương thì mới dễ dàng nhận ra điều cốt tủy ấy; từ đó họ có thể mở bàn tay để giúp đỡ và san sẻ cho những người bất hạnh trên đời. Nếu thế giới này nhận thức được sự công bằng của bác ái thì thế giới không còn hố ngăn cách và khoảng cách giàu nghèo như ngày hôm nay.

Lời nguyện: Lạy Chúa Giêsu! Cảm ơn Chúa đã cho các anh em tu học được về bình an, xin cho anh

Những Nẻo Đường Hoan Ca

em chúng con biết lợi dụng kiến thức mình có để sống tốt đời đan tu và biết dùng kiến thức ấy làm chứng về tình yêu của Chúa. Đặc biệt, xin Chúa và Mẹ Maria đoái thương đến cuộc sống của những anh em đồng bào, cho họ cuộc sống ấm no và hạnh phúc. Nhất là cho họ sớm nhận biết Chúa và tôn thờ Chúa, để họ được sự sống đời đời. Xin Chúa chúc phúc cho mảnh đất thân yêu này.

Được tìm hiểu và cảm nhận được cách sống đơn sơ nơi những con người buong làng, con nghiệm ra rằng; hạnh phúc không phải đến từ những cái mình cố gắng dành dặt, hay xây dựng quyền lực, danh vọng, mà hạnh phúc chỉ đến khi mình chấp nhận đón nhận cuộc sống như nó là thế. Khi đó, tâm hồn mình không còn khổ đau vì cái mất, cái có nữa, nhưng hoàn toàn mãn nguyện với những gì Chúa gửi đến trên cuộc đời mình. Nhờ thế, cuộc sống mình sẽ nhẹ nhàng và đơn giản hơn. Cảm tạ Chúa đã gửi đến những hình ảnh mộc mạc của những người buong làng, để thức tỉnh và dạy con con đường tìm kiếm hạnh phúc.

Con cứ nghĩ rằng, khi chúng con lên đây sẽ cho đi những gì mình có để giúp buong làng sống tốt hơn, nhưng đến giờ này, thì con chưa cho gì họ, nhưng trái lại họ dạy con điều cốt lõi nhất để sống đúng với một tâm hồn người môn

Những Nẻo Đường Hoan Ca

đệ Chúa. Chấn chấn bài học phó thác vào tình yêu Cha trên trời sẽ đi cùng con trong những năm tháng của đời tu.

Thật tuyệt vời, khi con có thêm chất liệu để suy gẫm trong tuần tĩnh tâm năm mà chúng con sắp sửa về lại Cộng Đoàn. Xin chào tất cả những khuôn mặt thân thương, đơn sơ và đáng yêu. Những nụ cười, những cánh tay vẫy gọi sẽ luôn ở trong trái tim của con. Xin chào màu xanh của núi rừng và những con đường uốn khúc. Con sẽ mang các bạn cùng con đi suốt những chuỗi ngày hoan ca và trong những lời tán tụng Thiên Chúa.

Lời nguyện: Con chúc tụng Chúa, vì muôn ngàn đời Chúa luôn trọn tình thương. Thế là chúng con đã hoàn tất chuyến đi lao tác trong sự quan phòng của Chúa. Xin Chúa đón nhận những hy lễ nhỏ mọn của chúng con dâng để trở nên lời ngợi ca cho vinh danh Chúa, nhờ đó các linh hồn được ơn cứu độ. Cảm ơn Mẹ Maria đã dìu dắt và chăm lo cho chúng con. Xin Mẹ đồng hành với chúng con trên bước đường dâng hiến, để chúng con biết làm vui lòng Chúa. Amen

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Xin chào và hẹn gặp những người bạn của con!

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Thánh Thể Tình Yêu, Nguồn Dưỡng Nuôi

Tuyệt Hảo

Tĩnh Tâm Năm 2013

Sau một thời gian chiến đấu với những công việc trên Chư Sê, chúng con trở về Cộng Đoàn để cùng Cộng Đoàn Tĩnh Tâm năm.

Được trở về Cộng Đoàn là niềm hạnh phúc, vì được sống trong bầu khí Đại Gia Đình. Con gặp lại những anh em khác và tận hưởng giờ giấc ổn định. Nhất là trong dịp này đang bước vào tĩnh tâm năm. Đó là dịp tốt để chúng con dừng lại nhìn về quá khứ và sống tốt hơn cho tương lai. Thêm vào đó, tĩnh tâm năm là cơ hội đặc biệt để chúng con hoàn toàn dành thời giờ riêng biệt cho Chúa mà không phải bận tâm nhiều về các sinh hoạt khác.

Bước xuống xe, con đã cảm nhận được bầu khí trước ngày tĩnh tâm. Vào cổng con thấy sân vườn sạch sẽ, nhà cửa gọn gàng. Niềm vui lại kéo đến trong con. Chúng con về gần ngày tĩnh tâm, nên không dọn dẹp được gì cho Cộng Đoàn, nhưng anh em ở nhà đã làm mọi việc đó rất tốt. Chắc Viện Phụ và mọi người cũng muốn chúng con thanh thoi để dọn lòng mà bước vào

Những Nẻo Đường Hoan Ca

tĩnh tâm. Năm nay cùng với Cộng Đoàn có thêm cha Luca, và một số anh em Phước Lộc xuống tĩnh tâm cùng chúng con. Tạ ơn Chúa.

Giờ chiều khai mạc để tĩnh tâm được bắt đầu. Chính cha giảng phòng là người chủ sự giờ chiều. Ngài chia sẻ lời Chúa và chúc mọi người bước vào tuần tĩnh tâm sốt sắng, được nếm hưởng tình yêu của Chúa. Cha giảng phòng của chúng con năm nay là Cha Phaolô Kiệu. Ngài là giáo sư Kinh Thánh và là cha Tổng Đại Diện giáo phận Vĩnh Long.

Dưới đây là những bài suy tư được các anh viết trong giờ chiều để giúp Cộng Đoàn suy gẫm và cầu nguyện. Con chỉ ghi lại một vài bài chung chung để ghi dấu cho những tâm tình của anh em trong tuần tĩnh tâm. Xin Chúa gửi Chúa Thánh Thần xuống trên chúng con và ban bình an của Ngài xuống trên tuần tĩnh tâm của Cộng Đoàn chúng con.

Lời nguyện: *Xin Chúa thêm sức cho các anh nấu bếp trong mười ngày này và xin cho chúng con biết sẵn sàng lắng nghe Lời Chúa. Xin Chúa soi sáng cha giảng phòng và ban sức khỏe cho ngài, để ngài dẫn dắt chúng con đến với Chúa trong những bài giảng của cha.*

Những Nẻo Đường Hoan Ca

*Chúng con tôn thờ Chúa, chúng con chúc tụng Chúa,
chúng con cảm tạ Chúa.*

Chủ đề: Thầy là ai?

Gioan Tân Toàn

“Còn các con, các con nói Thầy là ai”...

Giêsu ơi! Có lẽ không khó lắm cho chúng con để nói về Ngài nhiều cho người khác, vì chúng con biết về Ngài qua học hành và sách vở. Thế nhưng, lúc này đây khi đối diện với Ngài, với câu hỏi mà Ngài đặt ra cho mỗi người chúng con thì chúng con lại lúng túng không biết trả lời làm sao cả; bởi vì đời sống của chúng con không đi đôi với sự hiểu biết của chúng con. Theo lẽ thường, là người mang danh Ngài thì chúng con nhận Ngài là Chúa của chúng con, thế nhưng sao đời chúng con lại sống như chẳng có Chúa nào vậy. Chúng con còn tìm cách qua mặt người này người nọ và coi đó là khôn ngoan.

Là người đàn sĩ, chúng con được Ngài kêu gọi theo Ngài, chúng con thề hứa hiến trọn trái tim cho Ngài, nhưng hình như chúng con chưa có thực sự nhận Ngài làm gia nghiệp đời chúng con. Nên chúng con còn chừa lại cho mình một vài ngăn nhỏ trong trái tim chúng con, cho những thú vui vô bổ và dần dần chúng chiếm hết thời gian và trái tim chúng con.

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Tại sao vậy? Hình như vì chúng con chưa có cảm nghiệm được tình yêu của Ngài để rồi lấy tình yêu đáp trả tình yêu. Hình như chúng con đặt sai mục đích của đời mình. Thay vì lấy Ngài làm lẽ sống, làm gia nghiệp đời mình thì chúng con lợi dụng Ngài để tiến thân trong học vấn, trong địa vị; để rồi khi đã được mục đích, đã được khân, đã được lãnh nhận chức linh mục, đã có bằng cấp, không còn gì để phấn đấu nữa; chúng con trở về với thực tế của cuộc đời, phải đối diện với thực tế, đặc biệt là đối diện với một tâm hồn trống rỗng, trôi nổi qua ngày, ai sao con vậy cho khỏe, hoặc là sẽ dùng kiến thức và địa vị để củng cố quyền lực của mình. Vì vậy mà cuộc đời chúng con thay vì là men là muối ướp cho mặn đời, thì lại trở nên gương mù gương xấu. Thay vì, là ánh sáng cho người chung quanh thì lại là có vấp phạm làm nhụt chí bao người.

Giêsu ơi! Trong những ngày này xin cho chúng con có được cảm nghiệm về Ngài, về tình yêu của Ngài để chúng con dám can đảm lấy tình yêu đáp trả tình yêu. Xin cho chúng con có được một niềm xác tín Ngài là ai đối với từng người chúng con qua sự cảm nghiệm của chúng con về Ngài và xin cho chúng con biết

Những Nẻo Đường Hoan Ca

diễn tả niềm xác tín đó trong từng lời nói, hành động và cử chỉ của chúng con, để khi nhìn vào, mọi người sẽ nhận ra Ngài là ai đối với mỗi người chúng con.

Mặc dầu bao lỗi lầm trong quá khứ, nhưng xin cho chúng con biết thức tỉnh trong mọi giai đoạn của đời dâng hiến. Để chúng con trọn đời dâng lên Ngài như khí cụ trong tay của Ngài, Ngài cứ tùy nghi sử dụng hầu qua chúng con danh Ngài được xưng tụng và các linh hồn được hưởng ơn cứu độ.

Xin cho lời kinh của thánh Phanxicô trở thành lời kinh của cuộc đời của chúng con và được lặp lại mỗi ngày. Amen

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Chủ đề: **CÓ CHÚA LÀ NIỀM VUI**

(Lc1, 39- 45)

Maria Mai Đăng Minh

Người thiếu nữ vội vã băng qua những cánh đồng và triền núi, để tìm đến với người chị họ của mình. Không ai có thể hiểu hết được nỗi niềm của người thiếu nữ Maria vui đến mức nào, mà sao Mẹ lại bước đi vội vã đến thế? Chẳng lẽ Mẹ không biết đường núi thì hiểm trở và nguy kịch lắm hay sao? Dĩ nhiên là Mẹ biết, nhưng trong giây phút này đây, niềm vui được cứu mang Đấng Cứu Thế đã làm cho Mẹ quên đi hành trình gian khổ mà Mẹ đang trải qua. Thêm vào đó, niềm vui khi chuẩn bị đến gặp người chị họ được Thiên Chúa chúc phúc, đã vượt lên cả hiểm trở của núi đồi. Thiên Thần đã đến truyền tin cho Mẹ biết, Mẹ sẽ thụ thai và sinh hạ một con Trai và đặt tên là Giêsu. Người sẽ nên cao cả, và sẽ được gọi là con Đấng Tối Cao. Thật phúc nào cho bằng, niềm vui nào sánh hơn niềm vui mà Mẹ đang có, và niềm vui lại được nhân lên khi Mẹ nghe tin chị họ mình cũng được Thiên Chúa chúc phúc. Niềm vui nối tiếp niềm vui, ân phúc kế tiếp ân phúc. Không chỉ Mẹ mới nhận được ân phúc từ Thiên Chúa,

Những Nẻo Đường Hoan Ca

mà cả chị họ của Mẹ cũng được Chúa đoái thương. Niềm vui đó lớn lao quá, niềm vui đó dạt dào quá; lớn lao hơn cả sức người giới hạn và dạt dào hơn cả núi đồi mệnh mông. Mẹ đã bước đi vội vã trong ý thức mình là nữ tỳ được Thiên Chúa ngự đến. Giờ đây, chính mình phải mang đến niềm hạnh phúc đó cho người chị thân yêu của mình, để chị em cùng sẻ chia niềm vui, cùng nhau chúc tụng Thiên Chúa.

Lạy Chúa Giêsu Thánh Thể, động lực để Mẹ Maria bắt chấp núi đồi hiểm trở để mang niềm vui đến với chị họ của Mẹ, đó là vì Mẹ đang cưu mang chính Chúa trong cung lòng của Mẹ. Không có hạnh phúc lớn lao nào cho bằng hạnh phúc chính Chúa đang đồng hành với Mẹ. Mẹ xác tín điều ấy, và duy điều ấy thôi đủ để biến đổi một người thiếu nữ mỏng dòn thành một người Mẹ can đảm và mạnh mẽ. Qua Mẹ Maria chúng con hiểu rằng, hạnh phúc chỉ có được khi chúng con thật sự cưu mang Chúa trong mình.

Lạy Chúa! Mẹ Maria dạy cho chúng con xác tín một điều rằng; chỉ khi chúng con gặp được Chúa Giêsu, được ôm ấp Giêsu vào lòng thì khi đó chúng con mới tìm thấy được hạnh

Những Nẻo Đường Hoan Ca

phúc đích thực mà thôi. Chúng con sẽ trở nên vô ích với tất cả những thành quả, những dự phóng mà không nhằm mục đích để được Chúa. Cha Tô Phụ là người đã nhận ra được bài học quý báu nơi Mẹ Maria, nên đối với Cha tất cả chỉ để cho Chúa và vì Chúa. Ngài dạy chúng con, khi ăn thì phải xem Chúa ăn thế nào, khi ngủ thì xem Chúa ngủ ra sao, khi đọc kinh xem Chúa đọc làm sao. Tất một lời, tất cả là trong Chúa. Hạnh phúc của Mẹ Maria hay của cha Tô Phụ đều nơi Chúa và trong Chúa.

Lạy Chúa Giêsu thánh thể! Chúng con chưa hạnh phúc, chưa bình an, là vì chúng con đang tìm cái gì khác chứ không phải chính Chúa. Chúng con đang theo đuổi cái con của mình, chứ chưa sẵn sàng phục vụ một mình Chúa. Nếu chúng con thật sự có một chút Chúa trong mình thì chúng con sẽ không nói xấu người khác, sẽ không nóng giận với anh em và không mang đau khổ đến cho người bên cạnh. Nếu chúng con thật sự có một chút Chúa trong mình thì chúng con sẽ dễ dàng tha thứ cho người khác, dễ dàng yêu thương người anh em, và dễ dàng chấp nhận khuyết điểm của người xung quanh. Cũng vậy, khi chúng con ý thức Chúa đang sống trong chúng con, thì chúng con

Những Nẻo Đường Hoan Ca

sẽ nhận ra người bên cạnh mình là anh em, là họ hàng, là người mà chúng con muốn vội vã đem niềm vui đến cho người ấy. Lạy Chúa! Trong tuần tĩnh tâm này, chúng con đã được dạy dỗ bởi những lời khôn ngoan của cha giảng phòng. Ngài cho chúng con thấy được những gì chúng con đang theo đuổi mà không vì Chúa là sai lệch, là giả tạo. Chúng con nhận ra điều ấy, và muốn bỏ đi những gì ngăn bước chúng con đến với Chúa; những gì là giả tạo, là nhỏ nhen nơi bản thân chúng con. Chúng con biết lỗi của mình, nhưng đúng như cha giảng phòng đã xác quyết, ngay cả thái độ ăn năn của chúng con cũng do bởi lòng thương xót của Chúa ban mới có.

Lạy Chúa Giêsu! Xin gửi Thánh Thần của Chúa đến, để chúng con được biến đổi và sửa bỏ con người hạ giới nơi mình. Nhờ thế, chúng con mới thật sự mang Chúa trong mình như xưa Mẹ Maria đã hớn hỷ vui mừng mang Chúa đến cho chị họ mình. Xin Chúa cho chúng con thêm khát nghe lời Chúa và mang lời Chúa đến trong chính môi trường sống của chúng con, để từng bước đi của chúng con luôn là lời ca ngợi lòng thương xót của Chúa. Xin cho chúng con được đặt lên những dấu chân mà

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Chúa đã đi, để đời tu của chúng con mới đúng thật là men, là muối, là ánh sáng cho trần gian.
Amen

Chủ đề: Bí Tích Thánh Thể Diễn Tả Tình Yêu Nơi Thánh Tâm Chúa Giêsu Kitô.

(Ga: 19,31-37)

Maria Mai Đã ng Minh

Thưa Cha và các anh, Giáo Hội mừng ngày Mình và Máu Chúa và Thánh Tâm Chúa trong hai ngày kề nhau, là một sự kết hiệp hài hoà và đầy ý nghĩa. Sự kết hiệp đó diễn tả tình yêu mà Ngôi Hai Nhập Thể đã nói lên trong hy lễ của Ngài trên đồi Canvê. Bí tích Thánh Thể là của ăn mang lại sự sống đời đời. Nhưng để có thể trở nên của ăn của uống cho nhân loại thì chính Con Thiên Chúa đã phải tự hạ, chịu hy sinh mới có thể làm được điều đó. Và để có thể tự hạ, chịu hy sinh, thì Đấng trở nên Mình và Máu phải mang một trái tim đại lượng và đầy từ bi, yêu thương.

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Chúa Giêsu mang trong mình trái tim yêu thương đó, và chính vì lẽ ấy, Ngài đã xuống thế gian.

Tình yêu nảy sinh sáng kiến và tình yêu hy sinh chính mình. Điều ấy được diễn đạt sâu sắc trong Bí Tích Thánh Thể. Chắc chắn không ai có thể nghĩ tới hay muốn trở nên của ăn, của uống cho người khác. Vì điều ấy không chỉ xa lạ với quan điểm của nhân loại, nhưng nó còn đưa người đó tới một sự tự huỷ hoàn toàn. Thế nhưng Con Thiên Chúa đã sáng tạo ra cách thức đó, vì Ngài chấp nhận tự huỷ chính Mình. Mặt khác, Ngài muốn diễn tả tình yêu của Thiên Chúa một cách trọn vẹn nơi chính thân xác của Mình.

Bí tích Thánh Thể mà Chúa Giêsu lập ra đã gửi đến cho nhân trần một sự thật. Sự thật về một Thiên Chúa hằng hữu: “Ta là Đấng hiện hữu” đó là sự thật và sự thật ấy được hiện thực trong Ngôi Lời. Thánh Gioan, môn đệ được Chúa yêu đã xác quyết như sau “ Lúc khởi đầu đã có Ngôi Lời. Ngôi Lời vẫn

Những Nẻo Đường Hoan Ca

hướng về Thiên Chúa và Ngôi Lời là Thiên Chúa” (Ga1,1-2). Ngôi Lời là Thiên Chúa và Thiên Chúa nhập thể để trở nên Ngôi Lời. Ngôi Lời ở với loài người, chung phần sống với thân phận loài người. Ngài đến để sốt chia, để hòa mình vào trong thân phận mỏng dòn và yếu đuối của con người. Ngài khoác lấy tấm áo yếu đuối của con người, nhưng không vương tội như kiếp người. Ngài đến để cho thế gian biết, Đáng mà Thiên Chúa hứa ban cho loài người đã được hiện thực nơi chính Ngài. Ngài không chỉ đến để sống với thân phận con người, nhưng còn để cứu chuộc con người. Ngài không chỉ đến để loan truyền sứ điệp của Thiên Chúa, nhưng Ngài còn đến để trao ban chính Ngài làm của ăn, của uống cho loài người. Nhờ thế, con người được cứu độ nhờ tin và đón nhận chính Ngài. Vì chính Ngài là đường, là sự thật và là sự sống. Không ai có thể đến với Chúa Cha mà lại không qua Ngài. Cũng như không ai có sự sống mà lại không ăn và uống máu Ngài. Như lời Ngài khẳng định “ Thật, tôi bảo thật các

Những Nẻo Đường Hoan Ca

ông: nếu các ông không ăn thịt và uống máu con Người, các ông không có sự sống nơi mình. Ai ăn và uống máu tôi, thì được sống muôn đời, và tôi sẽ cho người ấy sống lại trong ngày sau hết. Vì thịt tôi thật là của ăn và máu tôi thật là của uống” (Ga 6,53-54). Trở nên của ăn của uống là cách duy nhất để hòa tan vào trong sự sống của con người. Sự sống con người được Thiên Chúa tạo dựng bằng chính hơi thở của Ngài, nhưng khi phạm tội con người đã mặc lấy hơi thở của ma quỷ, đi theo đường lối và sự chỉ dẫn của nó. Con người đã bóp nghẹt hơi thở nơi sự sống của mình bằng những tạp chất từ tội lỗi. Giờ đây, để cứu chuộc và đưa con người trở về với sự sống, với hơi thở ban mai lúc đầu, thì Thiên Chúa dùng chính hơi thở của Người Con để tái tạo khơi dậy sự sống nơi loài người. Hơi thở nơi người Con yêu dấu được biểu lộ trong chính thân xác của Ngôi Hai Nhập Thể, và việc hiến dâng mạng sống trên thập giá để trở nên hy lễ là một công trình toàn vẹn và đẹp lòng Thiên Chúa. Thiên Chúa dùng chính

Những Nẻo Đường Hoan Ca

thân xác của Người Con để đổi lấy sự sống của loài người, hay nói khác đi, Ngôi Hai Nhập Thể trở nên thân xác trọn vẹn trên tất cả thân xác những người tin vào Ngài. Vì khi tin vào Đức Giêsu, là mặc lấy chính Ngài, mặc lấy lời Ngài. Mà lời Ngài hay chính Ngài là sự sống; như chính Ngài quả quyết “Chính tôi là bánh trường sinh. Ai đến với Tôi không hề đói, ai tin vào Tôi, chẳng khát bao giờ” (Ga 6,35). Lời hứa tuyệt vời và chắc chắn của Chúa Giêsu là đặc ân mà Thiên Chúa gửi đến cho nhân loại. Thế nhưng, lời hứa ấy lại không dễ gì để đón nhận, khi chính não trạng con người lại không tìm thấy nơi mình một khái niệm tương đương hay gần kề với ý muốn của Thiên Chúa. Việc Chúa Giêsu trở nên thịt và máu là một cách thức khác lạ với suy nghĩ của con người. Chính những người lắng nghe Ngài nói đã phản ứng làm sao ông này có thể cho chúng ta ăn thịt của ông ta được? (Ga 6,52). Dân chúng đã phản ứng những gì Chúa Giêsu nói về bánh hằng sống, và thật sự đó là những lời chói tai, những lời

Những Nẻo Đường Hoan Ca

phi thực dụng. Không thể con người lại ăn thịt con người, và càng không thể khi ông Giêsu chỉ là con bác thợ mộc mà lại trở nên bánh trường sinh được. Dân chúng không tin, còn các môn đệ thì bỏ đi. Xét theo một khía cạnh nào đó thì Chúa Giêsu đã thua và thất bại thảm thê. Nhưng dù đứng trước luồng dư luận trái nghịch hay ủng hộ về những gì Chúa Giêsu rao giảng thì sự thật vẫn là sự thật. Dù những lời của Chúa Giêsu có làm cho nhiều người nghe chói tai, thì sự chói tai ấy cũng không làm cho sự thật đi ngược lại. Thật vậy, Chúa Giêsu là bánh trường sinh, là của ăn, của uống cho nhân loại. Ai không ăn thịt và uống máu Ngài thì không có sự sống đời đời. Đó là sự thật và là cách thức của Người Con Chí Thánh muốn tỏ tình thương của Mình cho loài người.

Đức Giêsu trở nên của ăn, của uống là để thực hiện lời hứa mà chính Đấng đã sai Ngài đến với thế gian, như trong sách Khôn Ngoan đã xác quyết : “Chúa đã lấy lương thực thiên thần mà nuôi dưỡng dân Chúa. Dọn sẵn

Những Nẻo Đường Hoan Ca

cho họ bánh bởi trời, bánh họ không nhọc nhằn tìm kiếm, bánh có muôn hương vị, thỏa mãn mọi sở thích” (Kn 16,20). Chúa Giêsu là lương thực thiên thần, là bánh có muôn hương vị, và là bánh trường sinh. Chỉ khi con người đón nhận bằng niềm tin và tình yêu thì khi đó con người mới chấp nhận bánh trường sinh là chính Chúa Giêsu.

Nhân loại đã không biết Người Con đó và họ không đón nhận Đấng mà Thiên Chúa gửi tới. Chính lưỡi đồng của nhân loại đã đâm sâu trái tim vì yêu của Ngôi Lời Nhập Thể, và từ trái tim bị đâm sâu đó, tình yêu của Thiên Chúa đã tuôn đổ trào tràn cho nhân loại. Máu và nước chảy ra, nhờ máu và nước ấy loài người được thanh tẩy và được cứu chuộc.

Mừng lễ Thánh Tâm Chúa là dịp để thức tỉnh trái tim nơi mỗi người chúng ta. Nếu chúng ta quên đi ơn nghĩa mà tình yêu của Chúa Con đổ xuống trên thập giá, thì chính ngày hôm nay đây, chúng ta hãy chạy đến với

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Đấng là đầy yêu thương để được mức tận nguồn thương yêu đó; hầu nhờ thế, chúng ta được sống trong tình yêu của Thiên Chúa. Amen

Giờ Châu Ra Phòng

Marcedu Văn Cao

“Phúc của đời ta là được ở gần bên Chúa”

Lời Cha Tổ Phụ vẫn còn vang vọng và mang ý nghĩa, tính thời sự, vì đó là lời phát xuất từ chính tâm hồn người đã được gặp Chúa, ở lại với Chúa và được Ngài sai đi.

Trong giây phút này, cộng đoàn chúng con được Chúa thương quy tụ lại bên nhau, cùng ngời hướng nhìn lên Chúa Giêsu ẩn mình trong nhà tạm, trong hào quang Thánh Thể để dâng lên Chúa lời tri ân, cảm tạ và ngợi khen Chúa về biết bao ơn lành hồn xác Chúa đã ban và đổ xuống trên chúng con trong những ngày hồng phúc.

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Chúa ơi! Thời gian mười ngày nhìn lại thật ngắn ngủi, song ơn Chúa thì lại rất dài, và rất lớn, rất sâu, rất rộng được trải dài trên cuộc sống chúng con. Phải chăng đó là phúc mà Chúa ưu ái ban cho những người được Chúa kêu gọi, tuyển lựa sống bên Chúa như chúng con đây? Thưa đúng, vì Chúa đã phán: “những ai bỏ nhà cửa, cha mẹ, vợ con để theo Thầy thì không những được gấp trăm ở đời này, mà còn được cả Nước Trời làm gia nghiệp...”

Chúng con là những người bước theo tiếng gọi của Chúa, để được sống bên Chúa, chúng con thật hạnh phúc, thật sung sướng, được an ủi và khích lệ về lời hứa vững chắc của Chúa đó.

Trong suốt những ngày qua, Chúa đã dùng lời giảng và gương sống của cha giảng phòng để nói về Chúa, trải kinh nghiệm về niềm xác tín vào một Thiên Chúa hạ mình xuống thế làm người, khiêm nhường, nhịn nhục, yêu thương một nhân loại không ra gì, tội lỗi, ngạo ngược, vô ơn và bất trung. Hình ảnh Hài Nhi Giêsu nghèo hèn nằm trong máng lừa giá lạnh, hình ảnh người cha già ngày đêm trông ngóng đứa con hoang trở về. Hình ảnh một người

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Thầy, Người Chúa quỳ xuống rửa và hôn chân các môn đệ... và sau cùng Giêsu Ngôi Lời bị đóng đinh treo trên Thánh Giá không một tấm vải che thân, để nói lên tất cả: “Không có tình yêu nào cao cả cho bằng cái chết thay cho người mình yêu.”

Ngài chết vì ai vậy? Vì con, vì anh và vì nhân loại phản nghịch với ơn nghĩa thánh Chúa.

Lạy Chúa Giêsu, Chúa yêu nhân loại và mỗi một người chúng con thể đó. Yêu không tính toán thua thiệt, không so bì, yêu vô vị lợi, chỉ để lại một tình yêu quảng đại dâng hiến hoàn toàn cho đến chết, đến hơi thở cuối cùng.

Giờ đây trước Thánh Thể Chúa, chúng con chỉ biết cúi đầu, sấp mình thờ lạy dâng lên Chúa lời tri ân và cảm tạ vì tình Ngài yêu, hy sinh và chịu chết để cứu cuộc chúng con khỏi sự chết đời đời. Chúa yêu chúng con, Chúa cũng muốn chúng con yêu mến Chúa, yêu mến anh em như vậy: “Thầy truyền cho con điều răn mới là các con hãy yêu thương nhau như Thầy đã yêu thương các con”.

Lời mời gọi của Chúa đọc lên và nghe thoáng qua chúng con thấy dễ dàng, nhưng khi

Những Nẻo Đường Hoan Ca

đi vào và đối diện với thực tế của cuộc sống lại không dễ dàng chút nào. Không dễ, bởi mỗi người mỗi tính cách, một suy nghĩ, mỗi sở thích riêng. Bên cạnh đó máu Adam Eva với bản ngã sân si và những giới hạn của kiếp sống nhân sinh đang đầy rẫy. Và nó là tác nhân chính ngăn trở chúng con trên con đường xây dựng yêu thương, sự hiệp nhất và nên sự tròn lành cho dù chúng con là những người tu hành, theo sát Chúa lâu năm, hay mới được một quãng thời gian.

Lạy Chúa Giêsu Thánh Thể! Điều đó chắc rằng Chúa đã thấu hiểu hơn ai hết. Bởi thế trước khi đi lên Giêrusalem chịu khổ hình thập giá, chiều ngày thứ năm Tam Nhật Thánh, Chúa đã làm gương và để lại một gương mẫu cho các môn đệ và chúng con ngày hôm nay noi theo, bằng việc Chúa tự hạ mình quỳ xuống và hôn lên chân các môn đệ của Mình, một việc làm đã làm kinh ngạc, sững sờ các môn đệ, mà đầu tiên là thánh Phêrô khi thưa với Chúa: “thầy mà rửa chân cho con sao không đòi nào con chịu” thấy Phêrô không thể tin và không ngờ được việc của Thầy mình. Một vị Thiên Chúa, một Người Thầy, người Chủ lại làm một công việc thấp hèn của người nô lệ, của kẻ đầy tớ. Khi rửa

Những Nẻo Đường Hoan Ca

chân cho các môn đệ xong, Chúa Giêsu lên tiếng: “các con có biết việc Thầy vừa làm cho các con không? Các con nói đúng, Thầy là Thầy, là Chúa mà còn rửa chân cho các con thì các con cũng phải rửa chân cho nhau”.

Cũng vậy, sau mười ngày hồng phúc, cha giảng phòng là người sứ giả thay mặt Chúa để đem lời Chúa, phương thế, kinh nghiệm sống đến để giúp chúng con hiểu và cảm nghiệm, xác tín hơn về tình yêu Chúa dành cho chúng con. Nhưng bấy nhiêu thiết nghĩ vẫn chưa đủ. Chưa đủ vì đó mới chỉ dừng lại một phương diện của người thầy dẫn đường, chỉ lối cho học trò, nếu học trò vô tâm, không chuyên cần học hỏi, không hồi tâm suy nghĩ thì chữ thầy lại trả lại cho thầy, thật là vô ích.

Lạy Chúa Giêsu! Chúng con cũng thế, bao nhiêu tình thương và ân huệ Chúa ban qua những gì chúng con đã nghe, đã lãnh nhận, nếu chúng con không biết nỗ lực, cố gắng, không ý thức sống như vậy thật là uổng công sức, thời gian ân huệ Chúa ban.

Chúa ơi! Chúng con đây phải đắm ngực thú lỗi với Chúa rằng, chúng con chưa biết tận dụng và nhận ra những thời giờ ân huệ, phúc

Những Nẻo Đường Hoan Ca

lành Chúa ban xuống trên chúng con. Trong giây phút này, chúng con xin lỗi Chúa. Xin Chúa tha thứ cho chúng con. Chúng con tha thiết nài xin Chúa ban và gửi Chúa Thánh Thần là nguồn chân lý, là ánh sáng thật soi sáng, hướng dẫn, canh tân và đổi mới tâm hồn giá lạnh, yếu kém nơi đức tin của mỗi người chúng con đây. Để sau khi ra phòng, bước vào một giai đoạn mới, một hành trình mới chúng con có đầy ơn Chúa, đầy nghị lực, niềm vui, sự hình an của Chúa, nhất là luôn cảm nghiệm được tình Chúa thương chúng con, cũng như ý thức lời mời gọi thôi thúc của Chúa: “Các con hãy yêu thương nhau như Thầy đã yêu thương các con”. Như vậy, chúng con mới mong sống và thực thi tình bác ái, yêu thương, phục vụ và xây dựng tình hiệp nhất trong Cộng Đoàn.

Chúng con cũng không quên ngược mắt nhìn lên Mẹ là Mẹ của chúng con.

Lạy Mẹ Maria! Từ lúc Thiên Chúa Cha tỏ ý định chọn Mẹ trong muôn ngàn phụ nữ, để làm Mẹ Chúa Cứu Thế, Mẹ đã hoàn toàn tín thác và vâng phục thiên ý một cách khiêm cung triệt để.

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Giờ đây xin Mẹ cũng đoái thương nhìn đến chúng con. Dưới bàn tay che chở, nâng đỡ của Mẹ trên bước đường theo Chúa mỗi ngày. Nếu khi nào chúng con té ngã, yếu đuối lỗi phạm thì xin Mẹ cho chúng con ơn biết chỗi dậy, mà nhận ra lòng thương xót của Chúa vẫn chờ đợi chúng con trở về. Amen

Lời tâm tình tri ân

Giây phút này đây con muốn dành riêng một khoảng không gian thân thương và quý mến đối với cha giảng phòng. Lần đầu tiên được may mắn gặp ngài và cũng là lần đầu tiên biết tên ngài. Viện Phụ có giới thiệu với chúng con nhưng con nghe cũng không rõ hết họ tên của ngài. Con chỉ biết gọi ngài là cha Phaolô Kiệu, là cha tổng đại diện giáo phận Miền Tây. Dường như lần đầu tiên nghe tên ngài và chức vụ của ngài con không quan tâm lắm và cũng không muốn biết thêm. Thế nhưng, điều làm con phải kinh ngạc và thuyết phục hoàn khi tiếp xúc với cha và nhất được nghe cha giảng. con thêm khát được giống như ngài, một con người thân thiện, đơn sơ, vui tính và uyên thâm. Những gì bên ngoài của ngài đã làm con thích

thú, càng hấp dẫn ngài hơn khi nghe ngài giảng. con phải phục ngài về sự hiểu biết kinh thánh, đúng là một giáo sư Kinh Thánh thứ thiệt. Con muốn viết lại tất cả những gì ngài giảng, nhưng con nghĩ mình chưa có thời gian và số lượng trong tuyển tập không cho phép, nên con hứa mình sẽ cố gắng dành riêng một thời gian nào đó để viết lại những gì ngài giảng thành một tập nghiêm chỉnh. Tuy nhiên, với những tâm tình và lòng ngưỡng mộ ngài, con không thể không viết những nét đặc biệt và những lời khôn ngoan nơi phong cách, hay nơi bài giảng của ngài.

Con ấn tượng ngài ở chỗ ngài rất thích các con vật, hệ con gì ngài cũng có thể tiếp cận được với nó một cách thân thiện. Ngài bỏ cả ngủ trưa chỉ vì mấy con chim thích ăn mấy con mồi. Ngài vui đùa với những con Vượn mà quên thời gian tắm rửa. Ngài thích mấy con heo rừng mà không ngại dơ bộ quần áo... ngài tuổi già mà lại thích chèo đò đá để lên núi hơn là đi đường bằng lên núi... ngài có nói: “mình thử chinh phục nó xem, ai hơn ai”.

Con say mê những lời ngọt ngào từ nơi cửa miệng của ngài khi ngài giảng về lời Chúa.

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Ngài không chỉ giảng về lời Chúa mà ngài còn khóc nhiều về lời Chúa. Ngài khóc không chỉ nhỏ nhẹ, mà ngài khóc hồn nhiên như một trẻ nhỏ. Những bản văn Lời Chúa nói về lòng thương xót, hay sự hạ mình, hoặc sự phản bội của nhân loại, đều làm cho ngài thổn thức và khóc lóc. Về tình thương của Chúa ngài có giảng: Từ khi có nhân loại, Thiên Chúa đã thay nhau để chăm sóc chúng ta. Bắt đầu là từ Chúa Cha tạo dựng và quan phòng. Đến giai đoạn Chúa Con nhập thể để yêu thương và cứu chuộc nhân loại. Rồi khi Chúa Con về trời thì Chúa Thánh Thần lại hoạt động và soi sáng cho người ta nhận ra tình yêu nơi lòng thương xót của Thiên Chúa. Chúng ta nhấn mạnh từng Ngôi một như vậy, để thấy rằng chúng ta là gì mà được Thiên Chúa chăm sóc một cách kỹ càng, phân công một cách rõ ràng để cho chúng ta có một cuộc sống hạnh phúc. Thế nhưng, Ba Ngôi tuy riêng biệt nhưng không tách rời nhau, và luôn hỗ trợ cho nhau, cùng song hành mật thiết với nhau, không tách rời nhau”. Còn khi ngài nói về sự bất xứng của nhân loại đối với lòng thương xót của Chúa thì ngài nhấn mạnh như thế này: “Chúng ta thiệt là một thứ mắc dịch, thử chẳng là gì, là kẻ thấp hèn và phản bội; vậy

mà Thiên Chúa là Đấng quyền năng, là Đấng vô biên vô cùng, thế mà Ngài lại yêu chúng ta đến tận cùng của tình yêu. Ngài ban cho chúng ta sự sống, và trao cho chúng ta những phương thế để nuôi sống sự sống chúng ta. Hơn nữa, khi chúng ta phán bội Ngài thì Ngài không tiếc ngay cả Người con yêu dấu nhất của Mình để xuống cứu chuộc chúng ta. Nói đến sự hạ mình của Chúa Con thì bỗng dâng nước mắt ngài rơi và ngài khóc nức nở”. Ngài bóp hai tay lại và cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng giọng ngài vẫn thốt lên mạnh mẽ: Chúng ta là thứ gì? Tại sao Thiên Chúa có thể chấp nhận những kẻ bạc nhược như chúng ta?...

Rất nhiều lời giảng dạy của ngài làm lay động tâm hồn của chúng con, những cú chỉ phát ra từ một con tim yêu Chúa dường như đã muốn biến đổi tất cả những ai chưa yêu Chúa, những ai đang sống bất xứng với tình yêu nhưng không của Thiên Chúa.

Đặc biệt Ngài không chỉ yêu lời Chúa, mà trái tim ngài ôm ấp một người Mẹ tuyệt vời trong ngài. Người Mẹ ấy chính là Mẹ Maria. Ngài xác quyết rằng: “Không một linh mục thánh thiện nào mà lại không yêu mến Mẹ

Những Nẻo Đường Hoan Ca

Maria”. Ngài còn nhấn mạnh thêm, chỉ có Chúa Giêsu là Người Con giống Mẹ nhất, nên muốn trở nên như Chúa Giêsu thì phải yêu Mẹ Maria.

Con chỉ viết một vài chi tiết nhỏ, hay những nét nổi bật để có cái nhìn thân thương đến cha giảng phòng. Con không hỏi tuổi, nhưng có lẽ ngài đã hơn 70 tuổi. Vì khuôn mặt

Những Nẻo Đường Hoan Ca

của cha nhìn trạc tuổi hơn Thầy con. Với tuổi đời và mái tóc bạc như thế, nhưng luôn giữ một phong thái nhẹ nhàng, nhanh nhẹn và hoạt bát. Cha giảng không biết mệt, giảng rất hăng, phải nói là cháy bùng như một ngọn đuốc chiếu sáng. Con cảm ơn cha, cảm ơn về một cách sống gần gũi, một cách sống mạnh mẽ và lạc quan; một cách sống đơn sơ và đầy niềm tin. Một con người luôn tín thác và yêu mến. Con cảm ơn cha vì lòng yêu mến lời Chúa nơi cha, sự học hỏi, và nhất là sự khiêm nhường nơi cha.

Giây phút ra phòng cũng là những giây phút ít ỏi để con giữ lại những lời nói, những cử chỉ nơi cha. Con cũng muốn chụp với cha một tấm hình lưu niệm, nhưng không tiện nên con không chụp. Tuy nhiên, những gì con có về cha cũng quá đủ để ghi dấu ấn vào trong trái tim con. Một lần nữa con xin cảm ơn cha rất nhiều. Con ước mong sự đạo đức và lòng mến Chúa của cha được trải dài nơi các linh mục. Ước chi các linh mục đều yêu Lời Chúa và yêu mến Mẹ Maria như cha. Giáo Hội cần những người như cha, và Giáo Hội tự hào vì có những mục tử thánh thiện như cha.

Sau lời cảm ơn của Viện Phụ gửi đến cha. Viện Phụ có hỏi cha là: Đợt này cha đi Rôma có biết là để làm gì không? Cha trả lời: con có nghe Đức Giáo Hoàng gửi giấy cho con và nói: lâu lâu qua đây chơi cho vui...(cười)

Những Nẻo Đường Hoan Ca

tính cha hài hước nên lời nói đó không biết thật bao nhiêu phần trăm, nhưng con nghĩ cha cũng không biết chuyện gì sẽ đến với cha trong chuyến đi Rôma lần này. Cha còn đùa thêm: nghe đâu bên Vatican có một vài chỗ đất trống chưa làm gì, nên Đức Giáo Hoàng muốn mời con sang hỏi xem có thể nuôi Dê được không? Nếu đợt này đi để nuôi Dê thì con sẽ về kể lại cho Viện Phụ, các cha và các thầy...(cười). Con thì nghĩ khác về lời đùa vui của cha. Dù cho cha nói là đi chăn dê, thì con dê mà cha nói đó theo con nghĩ cũng có thể là những con dê bệnh tật phần hồn đang cần những thầy thuốc lành nghề như cha để chữa trị, để chăm sóc và để biến đổi họ. Trước khi chia tay, con đứng lại chào cha thì cha có nói đùa: này nếu Đức Giáo Hoàng nói tớ nuôi Dê, thì tớ gọi cậu giúp tớ một tay nhé! Con chỉ biết cười và cảm ơn cha, rồi chào cha lên đường bình an. Con sẽ cầu nguyện cho cha trong chuyến đi Rôma, để mưu ích cho các linh hồn và Giáo Hội.

Chào cha và cảm ơn cha thật nhiều, Mẹ Maria và Chúa Giêsu luôn đồng hành với cha.

Những giọng tâm tư muộn!

Trước hết con muốn dành món quà này cho Mẹ Maria, những giọng nhật ký trên chỉ là những bức thư con gửi cho Mẹ mỗi ngày. Chính vì đây là những bức thư gửi Mẹ nên con vẫn giữ nét đơn sơ, chân chất của ngôn từ, cũng như câu văn. Nhưng nếu ai đó đón nhận món quà này, thì xin cảm thông vì những giới hạn và sai lỗi trong những trang nhật ký nhỏ này. Xin hãy đón nhận món quà này như một bức họa đang thành hình và vẫn luôn cố gắng nắn nót để hoàn thành những bức tranh đẹp hơn, chính xác hơn nơi những trang nhật ký sau này.

Tạ ơn Chúa và Mẹ Maria đã cho con ý tưởng để viết ra những dòng lưu bút trên, nhất là Chúa Mẹ đã gửi đến nơi con những ân phúc qua những người con gặp gỡ và cả những bước đường con đi qua. Ân phúc cao quý và tuyệt vời nhất; đó là quà tặng mà Chúa cho con được có Thầy Mẹ trong cuộc đời. Để nhờ tình thương của Thầy Mẹ con có cái nhìn quảng đại và lạc quan trong cuộc sống.

Tiếp đến, Chúa đã cho con được sống trong ơn gọi Chiêm Niệm nơi một môi trường tốt lành và đầy yêu thương. Con cảm ơn Cộng Đoàn đã tạo cho con những khoảnh khắc tuyệt vời để con tìm thấy ý nghĩa sống của một ngày

Những Nẻo Đường Hoan Ca

mới. Điều con lấy làm hãnh diện, đó là cuộc sống xung quanh con luôn có những người cha, những người thầy, các anh chị luôn động viên và tạo điều kiện cho con để con sống tốt trong ơn gọi đan tu.

Chính vì thấy cuộc đời mình mang quá nhiều ơn. Nên con muốn làm một cái gì đó để ghi lại những tâm tình và những lời tạ ơn đến tất cả những người đến trong cuộc đời con.

Quyển nhật ký nhỏ này, là lời hoan ca thay cho tâm tình tri ân của con. Để giúp con hoàn thành những trang sách này một cách thuận tiện, là nhờ con nhận được phương tiện thuận lợi từ sự ưu ái của một vị linh mục tốt lành phương xa dành cho con. Con xin cảm ơn cha!

Kính tặng Mẹ yêu!

Maria Mai Đăng Minh

Ngày 15/8/2013

Những Nẻo Đường Hoan Ca

NHỮNG KHOẢNH KHẮC ĐỜI TU

